PLVTARCHI

DE PROVERBIIS ALEXANDRINORVM

LIBELLVS INEDITVS

RECENSVIT ET PRAEFATVS EST

OTTO CRVSIVS

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

MDCCCLXXXVII

PRAEFATIO

§ 1. Codicum fontiumque conspectus.

Opusculi Plutarchei, cuius princeps haec est editio, memoria fataque cum coniuncta sint cum similibus quibusdam conlectionibus, ad ipsam rem priusquam accedo pauca mihi praefanda sunt de paroemiographorum condicione critica alio loco accuratius explicata [1]).

Zenobii igitur operi celeberrimo quarto vel quinto p. Chr. n. saeculo duae adiectae sunt proverbiorum conlectiones ad alium auctorem referendae: altera Plutarchi nomine insignis Alexandrinorum proverbia dicteriaque continens, altera anonyma (quamquam seriore certe aevo et ipsa Plutarcho est tributa) [2]) magnam proverbiorum molem complexa ad litterarum ordinem dispositorum. Quod quasi corpusculum paroemiographorum unum solumque ex omnibus huius disciplinae monumentis fere integrum ex antiquitate in mediam aetatem est delatum. Sed fortunae iniurias Byzantinorum inscitia superavit. Nam vir quidam doctus magistrorum discipulorumque commodo consulturus nono fere p. Chr. n. saeculo proverbia Zenobiana et Plutarchea ad litterarum ordinem neglegenter digesta cum conlectione illa anonyma atque cum lemmatum ordinibus e lexico depromptis con-

1) Cf. Analecta critica ad paroemiographos Gr., Lips. 1883; 'Die griechischen Parömiographen', Verhandl. der 37. Philologenversammlung zu Dessau 1884 p. 216—228.

2) Cf. quae exposui Musei Rhenani vol. XXXIX p. 604[3], infra § 2 p. XII[1].

iunxit totamque farraginem e quattuor fontibus compilatam unius Zenobii nomine inscripsit. Nova haec et depravata editio magno accepta est plausu. Ex ea enim non modo omnes quotquot sunt 'Zenobii' codices volgares sive secundarii pendent a Gaisfordo et Gottingensibus typis expressi (p b) [1]) sed 'Diogenianus' etiam (d) qui vulgo dicitur atque Gregorii Macarii Apostolii [2]) Suidae Tzetzae [3]) copiae potiores.

Itaque periculum erat, ne vera horum operum condicio alta ob-

1) Zenobii qui dicitur recensio Parisina (p) invenitur in editione Gottingensi vol. I p. 1—175, in Gaisfordiana p. 228—392; Bodleiana (b), quae proverbiorum copiam continet multo ampliorem, apud solum Gaisfordum legitur p. 1—120 (indicem habes in ed. Gotting. I p. 477). Cf. Anall. ad paroemiogr. p. 30. 42. Bodleiani lacuna (desunt proverbia inde ab 859 omnia) melius ni fallor quam ex Parisino consultis Vaticano 887 Schotti et Laurentiano LIX 30 potest expleri.

2) Paroemiogr. Gott. vol. I p. 180—320 (d), vol. II p. 1—52 (d^2); vol. I p. 349—378 (cf. vol. II p. 53—134); vol. II p. 135—227; p. 223—744. Cf. Fr. Brachmann, 'quaestiones Pseudo-Diogenianeae' (Fleckeis. annall. suppl. 1885, p. 340—415): qui Ps.-Diogenianum purum putum esse Zenobium volgatum (cf. Anall. p. 22 sqq.) accuratius exposuit atque Macarium cum epitome Vindobonensi (d^2: paroemiogr. Gott. vol. II), Apostolium et Gregorium cum Pantiniana (d) arta necessitudine coniunctos esse luculenter demonstravit (cf. p. 378).

3) Suidas praeter alia exemplari usus est cum Pseudo-Diogeniano cognato, nam multa solus transcripsit Ps.-Diogeniano peculiaria: cf. d 172, 173, 176—188 etc. (Anall. p. 24, Brachm. p. 343 sqq.); Diog. Vindob. 96 (p. 16) ἀτταγᾶς κτλ. = Suid. s. v.; Diogen. περὶ παροιμίας vol. I p. 179 Gott., Macar. (= d) 409 = Suid. s. v. χαρικῇ μούσῃ: unde explicantur Suidae haec: ἔρως . . . τέθειται ἐν τῷ περὶ παροιμίας ἐν τῷ ε̄ στοιχείῳ [cf. Ps.-Diogen. 349?], ἢ δ ὅς· καὶ παροιμία ἢ δ' ὅς κτλ. = b 489: de quibus falsus est Bernhardyus comment. p. LXXVI. — Tzetzam, qui Didymum et Tarrhaeum (ἐν παροιμίοις) citat chil. VIII 18, alphabeticam recensionem usurpasse Parisinae similem multis intellegitur indiciis: ita chil. VIII 18 ultimae conlectionis locus est, qui sub falso illo nomine legitur Zenob. p 83; chil. XII 784 hist. 442 coniuncta leguntur duo proverbia p 462 463 πάντα κάλων σεῖε [e lexico interpol.] πάντα λίθον κίνει [=Zenob. Mill. II 24].

livione obrueretur. Sed percommode accidit, quod aetate multo etiam recentiore — quarto decimo ut videtur saeculo — alter homo doctus [1]) exemplar vetustum nactus quae notatu digna ei viderentur pristino ordine non turbato exscripsit atque cum similibus excerptis grammaticis coniuncta publici iuris fecit. Quamquam in eis quae aetatem tulerunt exemplaribus alterius libri Zenobiani initium atque conlectionis alphabeticae inde ab ᾱν̄ pars longe maior omnino desiderantur: unde archetypo mutilato diasceuastam usum esse concludas. Quam recensionem recentissimam eandemque primariam unus celeber ille Milleri Athous (A), temere nuper a Koppio in suspicionem vocatus [2]), fidelissime repraesentat: nisi quod praeter particulas illas in archetypo omissas tertii libri Zenobiani exitus, totum opusculum Plutarcheum, conlectionis alphabeticae initium perierunt quaternionibus foliisque nonnullis elisis. Verum Byzantina haec excerpta cum nondum satis brevia nec concisa viderentur infimorum temporum scholasticis, ab alio iterum homine docto — sive indoctum dicere mavis — excerpta sunt omnibus fere amplioris doctrinae reliquiis amputatis. Quare huius notae codices

---

1) Planuden, cuius et proverbiorum recentiorum conlectio exstet (e Laurentiano nuper edita gemello Vaticano neglecto) et opuscula quaedam inveniantur in codd. AL, patrem excerptorum patravit Koppius 'Beitr. z. gr. Excerptenlitteratur' p. 45 63 not.

2) Libri s. s. p. 1—57. Cf. Croiset, 'revue critique' 1886 p. 430 sqq., Weil, 'iournal des savants' 1886 p. 658 sqq., Fresenius, DLZ. 1887, 9 sq., E. Zarncke, Centralbl. 1886 col. 1824 sq., nostra indicis philolog. vol. XVII 1887 p. 33 sqq. Accuratissima nunc utor codicis conlatione a Leopoldo Cohnio ad exemplaris mei margines adscripta. Cui χάρις ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω. Addo, quod p. 62. 65 ipse Koppius se iugulavit. Ibi enim Laurentianum LVIII 24 proverbiorum conlectiones continere bene monet, quorum prima Laurentiani quarta sit, prima Athoi. Quidni igitur, vir iniquissime, testem quem citasti, voluisti audire? Nonne eum omni Athoum suspicione liberare intellexisti? Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν!

ubicunque Athoi adest auctoritas non magni sunt pretii: ubi deest, Athoi vice pro fundamento esse debent. Tales libri adhuc inventi sunt duo: alter Laurentianus LXXX 13 (L), iam a Bandinio cum cura descriptus, mira socordia a Gaisfordo et a Gottingensibus [1]) neglectus, nuper et a Fresenio usurpatus et a Jungblutio diligenter conlatus [2]); alter Vindobonensis phil. Graec. No. CLXXXV, olim Venetus Ericii [3]) (V), falso Didymi nomine a Nesselio indicatus, quem anno 1883 Vindobonae commorans inveni paucisque descripsi in actis Dessaviensibus p. 219. Laurentianus omnes continet proverbiorum conlectiones, sed ordine ita turbato, ut primum locum tertius Zenobii liber obtineat insequentibus proverbiis Alexandrinis, adiciantur paullo post insertis excerptis grammaticis alphabetica proverbia duoque Zenobii libri priores. Vindobonensis e libro fluxisse videtur eisdem turbis disiecto: nam duas illas quae priore loco in L leguntur conlectiones continet solas (Zenob. III [Pseudo-Plut.] fol. 2—5, Plut. prov. Alex. fol. 6 et 5 v°) tribus manibus scriptas (A fol. 2, B fol. 3—5, C fol. 6) additis fol. 66 sqq. exilibus excerptorum grammaticorum excerptis [4]).

---

1) In editione Gottingensi sola prima Laurentiani conlectio (= Zenob. A III) falso Plutarchi nomine inscripta invenitur vol. I p. 321—342, deprompta e Gronovii thesauro (praef. p. XXXV)!

2) Cf. Anall. crit. p. 2 sqq., Jungblut, Mus. Rhenan. vol. XXXVIII p. 394—420.

3) Fol. 1 v° legitur 'codex hic manuscriptus Graecus || pro Augustissima Bibliotheca Caesarea Vindobonensi || emptus est Venetiis A. 1672'. Fol. 1 r° monogramma pictum est adscriptis his verbis: '1497 die nono februarii Venetiis'. Lambecio (comment. II p. 954 sqq. IV 502 sqq.) teste Ericii Echini Veneti fuerat († 1585: cf. Jöcher, Lex. II p. 272).

4) Praeterea fol. 1ª festinante calamo haec sunt exarata: . . . καὶ εἰπόντος τινὸς καλὸς ὁ πῆχυς· ἀλλ᾽ οὐ δημόσιος ἀπεκρίνατο (nota sunt Theanus verba qualia traduntur a Plutarcho coniug. praec. 31 : cf. flor. Vindob. 166 p. 29 W.) — Paullo post: τελχῖνες οἱ

Denique librum Laurentiani gemellum et Erasmus chiliadum materiam conligens Venetiis (cf. chil. II 1, 1) excerpsit [1]) et recentissimus quidam homo Graecus amplae illius conlectionis auctor, quae et in corruptissimo Grauxii Scorialensi (σ) invenitur et secundum optimum exemplar typis expressa est ab Aldo (α) anno MDV [2]).

His copiis novum accedit subsidium Laurentianus LVIII 24 (L^z), saec. XIV, cuius memoriam feliciter nuper resuscitavit Koppius l. s. s. p. 62. 65. Continet enim Bandinio teste (vol. II col. 464 sqq.) post varia 'excerpta rhetorica ex Hermogene, Aristide, Sopatro, Longino, Plutarcho' loco XI p. 113 proverbia Aesopi a Leutschio vol. II p. 428 sq. ex alio codice Laurentiano expressa, atque 'alia ferme eiusdem

ψογεροὶ καὶ γόητες καὶ μαγικοὶ (expunctum) φαρμακεῖς. οὓς ἀμφιβίους λέγουσι καὶ παρηλλαγμένους ταῖς μορφαῖς τὰ μὲν γὰρ δαίμοσι τὰ δέ ὄφεσι ἐμφερεῖς γίνεσθαι (cf. fol. 66, 6. Suet. p. 417 Mill.). Quae cum eadem qua prov. Alex. manu (C) scripta sint adiecta esse apparet primi illius proverbii οἶδα Σίμωνα κτλ. inlustrandi causa. — Numeris omnino caret Vindobonensis. Sed ad margines codicis singulorum proverbiorum primae litterae ab alio librario (qui indicem proverbiorum alphabeticum conditurus fuisse videtur) sunt adiectae. — Inculcatus est fol. 7—65 alia manu scriptus aliisque paginarum numeris olim insignitus 'Zenobius' recensionis Parisinae nullius ni fallor pretii.

1) Cf. Anall. p. 5 sqq. Adde ad conlectionem alphabeticam referenda haec: chil. I 1, 65 sq.; 7, 58; II 3, 80; ad conl. Zenob. III spectantia: II 7, 74; II 9, 23; ad Alexandrina Plutarchi II 9, 39; 10, 56.

2) De Aldina ab editoribus nimis neglecta et Grauxio omnino ignota accuratius egi Anall. p. 31 sqq. Ceterum operam ne quis perdat, Vaticanum Graec. 961 (cuius notitiam Ilbergo debeo) s. XVI conscriptum nihil aliud continere moneo nisi Aldinae indices a nescio quo homine docto confectas (fol. 1—3 verba memorabilia ab α incipientia, ex 'Phurnuto', Palaephato, 'Heraclito', Oro [a fol. 59—141] excerpta; fol. 3—40 nomina et vocabula in proverbiis observata ad singulas alphabeti litteras digesta). — Atque ne ea quidem quae in Vatic. Gr. 112 leguntur s. XV ineunte scripta fol. 88^a sqq. ullius sunt pretii, sed excerpta e Suidae lexico: qualia haud scio an adhibuerit qui codicum α σ archetypum compilavit.

generis nullo auctorum nomine apposito, quorum initium: καδμεία νίκη· ἐπὶ τῶν ἀσυμφόρως νικώντων. τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον κτλ. [= Zenob. A 1, L 4] des. [additis scilicet excerptis philosophicis] ὅτι ἡ ψυχὴ πρώτως ἐνεργεῖ ἢ πάσχει, δευτέρως δὲ τὸ σῶμα.' Memorabile sane, quod prima Athoi conlectio primo loco legitur (cf. supra p. V[2]), quamquam proverbii illius enarratio exilior etiam est quam in Laurentiano Fresenii. Memorabile illud quoque, quod excerpta grammatica quibuscum haec paroemiographica coniungi solent, omnino desiderantur: quod silentio premere non debebat Koppius p. 64 adn. Itaque nova haec excerpta quantumvis misera et 'oscitanter exarata' suspicio est originem ducere ex archetypo qui sui fuerit iuris. Quare quod temporum angustiis ne hunc fontem exhaurirem impeditus sum, valde sane doleo.

Primariorum igitur codicum summa hoc indicatur elencho:

A[thous Milleri] (= L[aur.][2] ?)	L[aurentianus]	V[indobon.] olim Venetus	Erasmi Venetus fons Ald. (α), Scor. (σ)	Archet.
1. 89 prov. Inscr. ⟨Ζηνο⟩βίου ἐπιτομὴ κτλ.	4 fere 70 prov.	—	4	*I Zenob. 1
2. 108 prov. teste indiculo: 1—14 perierunt	5 fere 70 prov., inde a 15.	—	5	2
3. 175 prov. teste indiculo: 18—175 perierunt	1 (Pseudoplut.) 131 prov. subscr. πλουτάρχου προιμίαι αἷς ἀλεξανδρεῖς ἐχρῶντο	1 = L subscriptione omissa	1 subscriptione servata, cf. infra p. X	3
—	2 (Plutarchi prov. Alex.) 28 prov.	2 = L	2	II Plutarch. 4
4 conl. alphab. fragm. . . . αι — αν	3 αβ — αν		3	III alphab. 5

Ex tribus archetypi operibus paroemiographis pessima condicione utentem vides conlectionem Plutarcheam, quippe quae sola Athoi auctoritate et fide sit destituta. Quare priusquam totum illud paroemiographorum corpus adornandum susciperem, hanc potissimam particulam adhuc fere ignotam recensendam putavi et peculiari libello in lucem emittendam. Nam ut in quaestionibus quibusdam desperatis solvendis aliorum auxilio egeo, ita de universa qua usus sum ratione sententias expeto eorum penes quos est iudicium. Quibus si in difficillima hac provincia administranda laborem meum probavero, cetera quoque bene me gesturum esse licebit sperare.

§ 2. De recensione Laurentiana (LV_{α}).

Iam quem ad modum auxiliis meis usus sim paullo accuratius exponam. Ac primum quidem quae ratio intercedat inter duos illos primae classis codices — vel tres, si addis Aldinae (α) et Scorialensis (σ) fontem Aldina optime expressum — ex hac discrepantiae tabula facile intelleges:

	L	V		α (σ)
prov.			col.	
1	φύσει	φύσιν		cf. col. 147 (= p)
2	χρωμένου	χρωμένου	159	κρουομένου
	εἰς τοῦτο ἀπονοίας	εἰς τοσοῦτον ἀπονοίας		εἰς τοσοῦτον ἀπον.
	περὶ αὐλητίας	περὶ αὐλητικῆς		περὶ αὐλητικῆς
	ἐν κελαινη	ἐν κελαιναῖς		ἐν κελαίναις
	ὁμοίως κολάζεσθαι	οὕτω κολάζεσθαι		ὁμοίως κολ.
	ἀθήνη	ἀθηνᾶ		ἀθηνᾶ

	L	V		α
prov.			col.	
3	ὑπερβερεταία	ὑπερβερεταῖα		cf. col. 164 (= p)
	ὑπὲρ χρονίων	ὑπερχρονίων		
4	τὰ ἐκ παλαιᾶς	τῆς (corr. τοὺς) ἐκ π.	154	τὰ ἐκ παλαιᾶς
	τὰ χαλεπώτατα	χαλεπώτατα		τὰ χ.
5	συνεκήδευον	συνεκήδευον	66	συνέκαον
6	κλέαρχον	λέαρχον		cf. col. 98 (= p)
	ὑπ' ἀθάμαντος μανέντας	ὑπ' ἀ. μανέντος		
	μεγαραῖοι	μεγαρεῖς		
	ἴνους	ἰνοῦς		
7	πάσχουσαι δὲ	πάσχουσι δὲ	126	πάσχουσαι δὲ
	πρὸς αὐτὸν	αὐτὸν		πρὸς αὐτὸν
	ἅδου	ἅδου		ἄγους
8	τιμᾶται	τιμᾶται δὲ	156	τιμᾶται
	τρία ἐπιθύεται	τρίγλα ἐπιθ. [1])		τρίγλα ἐπιθ.
	τριόδοις εἰσίν	τριοβόλοις		τριόδοις εἰσιν
9	πεῖσαι	ποιῆσαι	82[1]	πεῖσαι
	ἔγκυον	ἔγγυον		ἔγκυον
10	ἕκαστον ἔθνος	ἕκ. ἔθος		cf. 126 (= p)
	μόνον τὰς παρειὰς	τ. π. (om. μόνον)		
	ὅριοι	ὅρειοι		
	καυσιαι vel καίσιαι	καυσίαι		
	οὐδέμ . . . τι [2])	οὐ ͻ . . (μὴν?) τὶ		
	γεννωμένοις	γενομένοις		
	θειογέται vel θειοέται	θειοέται		
11	φασὶ	εἶναι φασί	117	φασίν
12	ληκήθου	ληκύθου	152	λυκήθου (ληκήθου σ)
13	λούσαις	λουσαι	114	λούσαις
16	τάδε γράμματα	τὰ γεγραμμένα	100	τά γεγραμμένα
	ἀπολλύναι	ἀποκτιννύναι		ἀπολλύναι

1) Eandem scripturam in Veneto suo repperit Erasmus II 9, 39 'cui quidem ob id ipsum **trigla** piscis sacrificatur'.

2) Jungblutius musei Rhen. XXXVIII p. 404: 'Buchstaben verwischt'; in prima codicis collatione, quam utendam mihi concessit: 'deletae sunt litterae tres ni fallor'.

	L	V		α
prov.			col.	
	ἀπήνεγκε	ἐπήνεγκεν		ἀπήνεγκε
17	ἕστηκας	ἕστηκεν		ἕστηκας
	βάγας	βάγας	50	βαγᾶς
	ἀχανής	αφανής (χ suprascr. m. 1)		ἀχανής
21	ἀνθρωπεία	ἀνθρωπίνη		ἀνθρωπεία
22	βασιλόν	βασιλικόν	52	βασιλικόν
	μεμφίται	μεμφῖται	139	μεμφίται
24	ἐνὶ ουλιοπόλει	ἐνιόυλιοπόλει	50	ἐν ἰουλιοπόλει
26	τραγωδιῶν ποιητήν	τραγωδοποιὸν ποιητήν	145	τραγωδιῶν π.
30	εἰς τὸν βίον	εἰς τὸν διόνυσον	155	εἰς βίον

Qua tabula percursa codices illos inter se non discrepare cognosces nisi in rebus levissimis. Atque fuit, cum Laurentianum communem ceterorum fontem esse credebam: nam prov. 10 litterae istae, quae evanidae sunt vel deletae in L, ne in V quidem satis distincte leguntur, itemque inverso Laurentiani ordine (Jungblutium si audis a bibliopego turbati) librarius Vindobonensis eo adductus videtur esse, ut solas priores illas conlectiones describeret. Verum haud pauca Laurentiani vitia ita corriguntur in codicibus V et α, ut coniectura ea sanata esse vix credas: exempli causa nomino τρίγλα prov. 8 emendationem certissimam atque τὰ γεγραμμένα, ἀποκτιννύναι prov. 16, quae Parisini et Bodleiani testimoniis confirmantur. Similia in ceteris horum codicum partibus observabis: quod huius non est loci pluribus exponere. Itaque non dubito quin tres illi libri e communi fluxerint archetypo vitiis istis et ipso laborante[1]). Ceterum Vindobonensis opus-

1) In Scorialensi (= Aldina) excerptum non esse ipsum Laurentianum Jungblutius p. 398 Warnkrossio concessit: quare etiam Vindobonensem, qui haud raro magis conspiret cum Aldina quam cum Laurentiano, sui iuris esse concedat oportet.

culum Plutarcheum Laurentiano melius servavit, siquidem XX locis veriorem scripturam exhibet, XV fere Laurentianus. Vindobonensem quoque superasse videtur Erasmi Venetus: omnia enim continebat, quae Laurentianus et fortasse plura [1]); titulo proverbiorum Alexandrinorum non carebat [2]); optimas quasdam Vindobonensis lectiones (cf. e. g. tabulam p. X not. ad prov. 8) Erasmo suppeditavit. Sed optimi huius libri, unde haud scio an Vindobonensis iste Venetiis oriundus descriptus sit, vestigia deleta et ego et amici frustra rimati sumus. Quare decurtatam hanc recensionem Laurentianam nominare placuit ex L codice, qui et primus inventus sit et plenior sit Vindobonensi.

§ 3. De codicibus volgatis.

Horum igitur codicum librum archetypum restituere non magni est laboris. Sed cave ne ipsam Plutarchi manum ita te adsequi posse putes: tam exili et fere barbaro stilo haud pauci loci conscripti sunt, velut ineptus ille qui est de Βάβυος si dis placet χορῷ prov. 2. Neque

1) Cf. not. inseq. et chil. I 2, 58 'τὸ φῶς ἡλίῳ δανείζει ... ref. in eis collectaneis quae Plutarchi nomine circumferuntur.' In L non invenio: exstat in 'Plutarcho' Boissonadii p. 345 Gott., quem ad ultimam Athoi conlectionem revocavi. Ceterum excerpti illius meliorem recensionem Jo. Ilberg in Marciano Ven. 486 fol. 341 invenit (cf. Vindobon. philos. Gr. 192 fol. 109v°) his verbis inscriptam: ἀπὸ τῶν παροιμιῶν τοῦ πλουτάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων σοφῶν ἐκλογὴ. ὅσα ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων εἴρηται.

2) Cf. II 7, 74 'ἀμαῖα τὴν ἀζησίαν μετῆλθεν (Zenob. A III 69 [L 41, i. e. Ps.-Plut. Gott. p. 327]) ... Didymus auctor est, apud Troezenios etc. [deest. in L, invenitur in p] refertur a Plutarcho in Alexandrinensium proverbiorum collectaneis.' Itaque iam Erasmus subscriptionem istam falso ad tertium Zenobii librum rettulit.

tamen quanta licentia diasceuasta grassatus esset divinareris, nisi ceteras conlectiones cum Athoo liceret comparare atque hanc ipsam componere cum frequentibus quae in codicibus volgatis inveniuntur fragmentis. Volgata enim recensio Parisini potissimum et Bodleiani [1]) singula pleraque optime conservavit: itaque ubicunque a codicibus LVα longius discedebat, probandam eam putavi et pro sermone Plutarchi recipiendam Laurentianis in apparatum criticum relegatis, nisi aut aliis fontibus aut interpolatoris manu eam adulteratam esse certis argumentis poterat demonstrari. Omisi igitur quaecunque in ea Plutarcheis adhaerent ex Apollodori bibliotheca (p) vel ex aliis paroemiographis lexicographisque (p b d) repetita; neglexi immutata quaedam Parisini lemmata (cf. prov. 7. 16. 29); aspernatus sum integra nonnulla nomina propria, quae volgatae diasceuasta male doctus suo Marte substituisse videtur pro corruptis vocibus vel minus notis Laurentianae (p 135 Iuliopolis mutata est in Heliupolin, 425 Staphyli barbari Stymphali Graeco nomine appellantur, Issedones Scythes facti sunt Sidones etc.). Sed quo facilius utraque recensio opusculi in hac editione quasi contaminati posset cognosci, quae adscita sunt e codicibus volgatis cursivis quos dicunt typis describenda curavi.

1) Parisinum nuper contulit atque de Plutarchi locis quibusdam certiorem me fecit Leopoldus Cohnius. Bodleiani gemellus est Vaticanus 878 Schotti. Neque tamen ex eo est descriptus (cf. acta Dessav. 271[1]), sed cum in mira vitiorum ineptissimorum communione singula quaedam integriora servavit, tum lacunam qua b laborat (859 — extr.) simili ratione explet atque Parisinus 1773 a Bastio non satis accurate descriptus. E. g. profero, quod post 859 συστομώτερος ληκύθου (cf. 849) Plutarcheum legitur atque σελίνου δεῖται ὁ νοσῶν, post 861 σικελὸς ὀμφακίζεται (p 484, 715), post 893 prov. 896 invenitur, post 899 τί οὐκ ἀπήγξω κτλ. p 517, post 900 τιθωνοῦ γῆρας p 518 etc. Vaticani frater Laurentianus LIX 30 esse videtur, cum uterque codex novicia Planudae proverbia contineat.

Quamquam ne sic quidem genuinam huius libelli formam integram possumus restituere. Nam quod olim (Anall. p. 95) scripsi de Zenobio Athoo: 'universam operis speciem, praecipue lemmatum discriptionem numerosque, excerptori Byzantino deberi, in genuina autem forma singula proverbia et proverbiorum series disputatione continua coniuncta fuisse' — idem valet de Plutarcho Laurentiano. Vicina enim proverbia persaepe sensu inter se conexa esse universumque opusculum ad certae descriptionis normas dirigi quo quis accuratius inquisiverit eo magis intelleget. Quas rationes qui secutus est in copiis digerendis eundem ita eas non modo neglexisse, sed diruisse et oblitterasse in commentatione conscribenda credi non potest.

§ 4. Fragmenta e codicibus volgatis adsciscenda.

Iam ad quaestionem accedimus multo magis intricatam. Tres Zenobii libros Laurentianos ubi cum Athoo comparaveris, diasceuastam Laurentianum non modo locos quosdam contraxisse, sed capita haud pauca omnino omisisse facile observabis. Ita qui antecedit in L tertius Zenobii liber 175 proverbia continet in A, 131 in L; qui sequuntur Zenobiani libri primus et alter 89 et 108 proverbiorum sunt in A, fere septuagenorum in L: ut quarta fere tertiave archetypi pars oppressa videatur in L. Nobis cum Athous non adsit, circuitu quodam auxilium petendum est a codicibus volgatis, qui ex amplissimo fonte derivati proverbiorum copiis adeo non cedunt illi, ut eum superent. Qua de re cum et in Analectis (p. 123—127) et in actis Dessaviensibus (p. 224[2] 225[2]) accuratius disputaverim, summam nunc quam brevissime perstringam.

Habemus igitur et externa quibus Plutarchea expiscemur indicia et interna. Archetypus enim codicum volgatorum liber ita adornatus erat, ut proverbiorum quaedam series e quinque illis ordinibus genuinis repetitae sub singulis litteris plerumque se exciperent. Quare si locus quidam, qui in L desideratur, reperitur in codicibus volgatis inculcatus inter lemmata Plutarchea, summa probabilitati ad Plutarchum refertur; si Plutarcheis adnexus est vel vicinus, dubitare licet de origine, nisi argumenta ex ipsa loci indole petita rem conficiunt. Quae eo certiora possunt inveniri et firmiora, quanto magis haec conlectio discrepat a ceteris omnibus. Nam garrulo quodamet novicio dicendi genere narrantur in ea fabulae singulares a poetis Alexandrinis tractatae (prov. 1 sq. 6 sqq.), tanguntur res gestae Alexandri moresque Macedonum, quippe a quibus Alexandriae civitas originem ducat (3 4 26); prodeunt in scaenam sub finem potissimum libelli dei Aegyptiorum veterum atque reges (17 21 23 25), Ptolemaei cum novis Alexandriae dis tutelaribus regiaque familia (13 22 27 30), imperatores, artifices, grammatici, philosophi inter Alexandrinos nobiles (20 24 26 29). Similia ubi codices volgati praebent cum Laurentianis coniuncta, *explorata est origo Plutarchea nec minus certa quam eorum quae recensione Laurentiana traduntur.* Quibus rationibus adiuti quo fere loco singula exciderint plerumque possumus divinari. Neque tamen in opere funditus diruto et disiecto unam certamque sedem fragmentis illis ita semper adsignare mihi videbar, ut nullus dubitationi locus relinqueretur. Quare quaecunque e codicibus volgatis petita sunt additamenta altera acie Laurentianis succedere placuit incertis a certis asterisco praefixo secretis locoque ubi excidisse viderentur quam brevissime indicato.

Denique corollarii loco similia quaedam adagia e variis fontibus non tam conlecta, quam obiter excerpta et delibata composui, quibus non dubito quin istis litterarum monumentis accuratius perquisitis facili negotio haud pauca possint adgregari. Licet enim per alios scriptores ad nos pervenerint mutata et exornata, tamen vel ad Plutarchum vel — quod similius veri — ad auctorem eius magna saltem ex parte revocanda sunt atque supplementum huius opusculi nobis praebent haud spernendum.

§ 5. De fontibus libelli.

Ipsum enim Chaeronensem illum, qui pauculos menses Alexandriae hospes moratus esse videtur, haec proverbia vocesque ut aiunt pinnatas per Alexandrinorum ora volitantes aucupatum esse primumque litteris mandavisse nemo credet. Iam Seleucus Alexandrinus, qui Homericus audit vel Aristarcheus, teste Suida (s. v.) scripsit περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν [1]. Idem Aegyptia et Alexandrina multa, quae ipse observaverat, memoriae tradidit [2]; antiquitates Atheniensium enarravit [3] (cf. prov. 12 30 34), de moribus egit barbarorum populorum [4] (cf. prov. 10 48); opera condidit περὶ θεῶν, Apollodorum

1) Cf. M. Schmidtii disputationem 'Philologi' volumini III insertam p. 436—459. Quamquam a loco et corrupto et male explicato (Schol. Arist. Thesm. 840: cf. Suet. Claud. 28) profectus nec tempora recte computasse neque fragmenta satis circumspecte distribuisse mihi videtur. Paucis de Seleuco disputavit Müller FHG. III p. 500.

2) Athen. IV 172 D Σέλευκος ἐν οἷς περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίοις ἀνθρωποθυσίας διηγεῖται; Athen. I p. 21 D τῆς δὲ κατὰ τοῦτον (Memphin) ὀρχήσεως τῆς τραγικῆς … εἰσηγητὴς γέγονε Βάθυλλος Ἀλεξανδρεὺς (Augusti aequalis), ὅν φησι νομίμως ὀρχήσασθαι Σέλευκος (cf. prov. 24).

3) Scripsit enim περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων (Suid. v. ὀργεῶνες): Schmidt p. 445.

4) Athen. IV 155 d Σέλευκος δὲ Θρᾳκῶν φησί τινας ἐν τοῖς συμποσίοις ἀγχόνην παίζειν κτλ.

ut videtur secutus (cf. prov. 8 17 23) atque περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων (cf. 21) [1]), βίους conscripsit poetarum et philosophorum nobilium (cf. prov. 26 29) [2]), περὶ Ἑλληνισμοῦ· egit et περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς, ubi etiam Macedonum habuit rationem (cf. prov. 29 3 5) [3]); denique Homeri interpres celeberrimus (cf. prov. 46 31 16) doctrinas Aristarchi fortiter defendit [4]), sed recentiores quoque poetas interpretatus est Antimachum (Suid. s. ὀργεῶνες) atque Euphorionem et Cleonem Alexandrinos, si iure Etymologici M. v. Εὔβύριον (cf. Meinekii Anal. Alexandr. p. 124) Schmidtius (p. 457) ei vindicavit (cf. prov. 5 sqq.). Itaque cum studiis eius et lucubrationibus tam apte congruit universa huius opusculi materia, ut summa rerum haud dubie referenda sit ad illum ip-

1) Ad prov. 8 init. comparandus est Apollodorus apud Athen. VII p. 325 B: cf. R. Münzel, de Apollodori περὶ θεῶν libris p. 34. ψευδῶς πεπιστευμένα (Schmidt p. 447) eum nominasse quae vulgo audiunt paradoxa admodum probabile.

2) Harpocr. s. Ὁμηρίδαι Laert. Diog. III 109. Cf. Schmidt p. 439.

3) Athen. III p. 114 B Σέλευκος μὲν δράμιν ὑπὸ Μακεδόνων οὕτως καλούμενον κτλ.: prov. 3 παρὰ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν ... Ὑπερβερεταῖος καλεῖται; sim. 5. Athen. IX 367. 398 Σέλευκος δ' ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ· ταὼς παραλόγως δὲ οἱ Ἀττικοὶ καὶ δασύνουσιν καὶ περισπῶσιν: prov. 29 εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ γρῦ κτλ. Ita **Irenaeus** (Suid. s. v. Εἰρ.) περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου scripsit ὅτι ἔστιν ἐκ τῆς Ἀτθίδος atque **Demetrius** Ixion τὴν μέσην ... ἐκτείνουσι Ἀττικοὶ monuit in libro cognominato (Athen. IX p. 393 B).

4) Cf. Schmidt p. 453 sqq. Athen. II p. 40 C Σέλευκος δέ φησι τὸ παλαιὸν οὐκ εἶναι ἔθος οὔτ' οἶνον ... οὔτ' ἄλλην ἡδυπάθειαν προσφέρεσθαι μὴ θεῶν ἕνεκα τοῦτο δρῶντας ... τοῦτο γάρ ἐστι τὸ 'δαῖτα θάλειαν'. Eiusdem fere farinae sunt quibus μερὶς οὐ πνίγει (cf. Italorum 'col poco si gode e coll assai si tribola') proverbium (18) satis inepte explicatur ... τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι ... τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἥρπαζον ... διὰ τοῦτο οὖν ὁ διαμερισμὸς ἐπενοήθη. Cf. Apoll. soph. p. 56, 8 Bk. Et. M. 251, 30 δαίς παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω ... ἡ μεριστὴ εὐωχία· τὸ γὰρ παλαιὸν διένεμον τὰς τροφάς (Ludwich, Arist. II 88[54]). A Seleuco igitur celeberrimum illud scholium (Il. A 5) Athenaeus I p. 12 F videtur accepisse. Cf. Ludwich l. s. s. p. 87 sqq.

sum, quemadmodum Zenobius Didymus est personatus. Praeterea ad Nicolaum Damascenum coniectura satis probabili bona saltem pars νόμων vel ἐθῶν παραδόξων refertur, quae sub prov. 10 explicantur [1]). Apio grammaticus Oasita ἐν τῷ περὶ μάγου citatur prov. 50 atque ex eiusdem Aegyptiacis et libello περὶ ἐπωνύμων alia fortasse sunt repetita [2]). Atque Apione quidem verisimile est iam Seleucum usum esse ut populari aequali familiari, cum praesertim Plutarchus nusquam testimonio eius utatur. Eundem etiam Nicolaum consulere potuisse concedendum est: sed illa Plutarchi mihi videntur esse additamenta, qui hunc auctorem sequitur Bruti c. LIII atque amicitiam cum Herode rege ab eo contractam praedicat quaest. conviv. VIII 4, 1. Verum eis quae ad manum mihi erant subsidiis singillatim haec persequi non licebat.

§ 6. De libelli origine.

Plutarcheum dixi hoc opusculum cum testimoniis apertissimis fisus, tum gravibus nisus argumentis [3]). Titulum enim qui in L (atque in codice Erasmi) legitur tertio Zenobii libro subscriptus πλουτάρχου παροιμίαι αἷς ἀλεξανδρεῖς ἐχρῶντο olim inscriptionem huius quae insequitur

1) Ad prov. 10 cf. Nicolaus FHG. III p. 456 sqq., fr. 122 (Sauromatae et Amazones coniunctae, unde vitium obortum in p), 125, 119 (καυσιανοὶ pro Trausianis) 120, 124. Idem de Euripidis vita (cf. prov. 26) fabellas vendidit fr. 113 p. 458.

2) Ad prov. 21 sq. cf. Ael. nat. an. XI 40 = Apio FHG. III p. 512 λέγει δὲ Ἀπίων ... κατὰ τὸν Οἶνιδα τὸν Μήνιδος βασιλεύοντα δικέφαλον γέρανον φανῆναι καὶ εὐθερῆσαι τὴν Αἴγυπτον κτλ.; id. ib. XVI 39, ubi notanda καὶ ἀσπίδας δὲ τετραπήχεις (cf. prov. 21) γίνεσθαι πολλάκις οἱ αὐτοὶ (Aegyptii, i. e. Apio) λέγουσιν. Cleopatrae fata (fragm. 45) et Nicolaus (p. 441 M.) et Apio (p. 513, 16 M.) enarraverunt.

3) Cf. Anal. ad paroemiogr. p. 12. 15, Acta Dessav. p. 225 sqq. Quae opposuit annalium Bursiani censor silentio praeterire possum. Ille enim de Pseudo-Plutarcho a Gottingensibus edito (Zenob. III) verba me fecisse opinatus est!

conlectionis fuisse, quicunque eam perlegerit facile sibi persuadebit. Adde quod in tabula Pseudo-Lampriae titulus recensetur simillimus περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν no. 142 p. 13 Treu. Qui titulus cum a Seleuco quoque adhibitus sit Suida teste (cf. p. XVI) atque disputationi continuae (cf. p. XIV) multo aptior esse videatur, certe genuinus est atque a diasceuasta Laurentiano eadem ratione corruptus, qua pro κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν (24) scriptum est κ. τ. πρ. Ἑλλήνων.

At haec testimonia confirmentur necesse est argumentis ex ipsa re petitis. Ac primum quidem illud praemuniendum est, e sermone vitioso vel hiante aut e sensentiis quibusdam ineptis ne quid concludatur de libelli origine: nam excerpta tenemus, non opus ipsum. Quamquam sunt loci, ubi Plutarchum sermocinantem audire mihi videar [1]). Ipsa vero universae commentationis indoles non modo nihil habet, cur ab auctore illo eam abiudicemus, sed certam et expressam notam ferre videtur ingenii Plutarchei. Nam studiis paroemiographicis, sicut ceteros illius temporis scriptores, sedulo operam eum dedisse singula fere libellorum eius capita testantur [2]); nec minus exploratum Alexan-

1) Proverbia fabellis lepidis verbose narratis (cf. 1 sq. 24 26 29 36) explicare solet Plutarchus, cf. Pelopid. 10, Sympos. V 1 p. 674 B. Item artis grammaticae seu paroemiologae vocabula ex parte satis notabilia etiam in aliis Plutarchi scriptis inveniuntur. Ita παροιμιάζεσθαι (1), quod vitat Zenobius, ille in deliciis habet; ἔνιοι (11) dicere solet, ubi ἄλλοι (οἱ) μὲν — ἄ. (οἱ δὲ) Zenobius (cf. Sympos. initium); μᾶλλον δὲ formula (36) utitur comment. Hes. fr. 48, quaest. Gr. 36. Praeterea singula multa colorem Plutarcheum habent, velut prov. 1 φήμην ἀπαλεῖψαι, 5 συγκηδεύειν, 11 μεταφράζειν, 12 γῆς ἐπίβαθρον (Sympos. VIII 7, 3), 24 κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, 29 διαβόητος ἐπί all.

2) Amplas proverbiorum copias, quas non tam ex usu vitae quam e doctis commentariis hausit, componere incepi et inlustrare fundamentum paraturus quo nisis de alphabeticae conlectionis origine iudicium liceat proferre.

driae eum versatum esse (Sympos. V 5, 1) atque Aegyptiaca omnia et Macedonica summa admiratione amplexum [1]): quare non mirum quod quaecunque in hoc opusculo traduntur exempla historica paucis exceptis in ceteris Plutarchi scriptis possunt inveniri. Praeterea id quod proprium est huius libelli neque apud ullum alium invenitur paroemiographum — scilicet ut singulae sententiae pluribus exemplis historicis illustrentur vel varia rerum fabellarumque copia quasi involvantur undecunque congestarum — idem quam maxime est Plutarcheum. Cf. infra prov. 6 Ἰνοῦς ἄχη ... ταῦτα δὲ δηλώσει καὶ Μενεκράτης ὁ Τύριος (Pompei libertus: cf. Appian. belli civ. V 82); 10 νόμος καὶ χώρα, ubi viginti fere populorum instituta moresque recensentur; 13 λούσαιο τὸν Πελίαν ... ἐλούσαντο δέ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακῶς. Μάγαν μὲν γὰρ ... ὁ Θέογος λουόμενον καθήψησε ... Μίνῳ δὲ αἱ Κωκάλου θυγατέρες ἐπέχεαν ζέουσαν πίσσαν; 30 μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον, ubi et comoediae et tragoediae origines diligenter explicantur; 36 εὔνους ὁ σφάκτης, ubi Seleucus: αὕτη ἡ παροιμία προηνέχθη ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐδήλωσεν ..., Plutarchus: ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως ... ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. Eadem ratione Hesiodi sententias interpretatus est Plutarchus. Cf., ut ex magna exemplorum copia paucula ante oculos tibi proponam, Procl. ad v. 344 = Plut. comment. Hes. fr. 11 sq. p. 22 sq. Dbn.: 'πῆμα κακὸς γείτων'. ταῦτα καὶ διὰ τῆς ἱστορίας ὁ Πλούταρχος ἐπιστώσατο. καὶ γὰρ Αἰτωλοὺς καὶ Ἀκαρνᾶνας Ἕλληνας ὄντας καὶ γείτονας ἐκτρῖψαι διὰ πλεονεξίαν ἀλλήλους, ... καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν γειτνιάσεων πολλὰ μὲν ἀγαθὰ συμβαίνειν διὰ ταύτας, ὡς ἐπὶ Φλάκκου καὶ Κάτωνος κτλ.; 12 Tzetz. ib. δείκνυσι τοῦτο Πλούταρχος. Θεμιστοκλέα γάρ φησιν ἢ Κάτωνα πιπράσκοντα τὸν ἀγρὸν λέγειν ὅτι ἀγαθὸν ἔχει γείτονα; 18 p. 24 ad. v. 366 'ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ

1) Cf. Volkmann, 'Plutarch's Leben und Schriften' p. 34.

λήγοντος'. καὶ ἐν τοῖς πατρίοις ἐστὶν ἑορτὴ πιθοίγια, quae pluribus describuntur; fr. 21 p. 24 ad v. 378 'πλείων μὲν πλεόνων μελέτη' κτλ.: μήποτε δέ, φησὶν ὁ Πλούταρχος, ἐκεῖνο λέγει τὸ τοῦ Λάμπιδος κτλ. fr. 24 p. 25 ad. v. 421 'ὅλμον μὲν τριπόδην'. πολὺς ἐν τούτοις ὁ Πλούταρχος ἀμυνόμενος τοὺς γελῶντας τὸν Ἡσίοδον τῆς μικρολογίας, καὶ Πλάτωνα λέγων περὶ τῆς τῶν σκευῶν ... διειλέχθαι συμμετρίας, ... καὶ τῶν εὑρετῶν Πάμφων μὲν τιμᾶν (τοὺς ἀρχαίους), διότι τὸν λύχνον πρῶτος εὗρε κτλ.; fr. 37 p. 28 ad. v. 705 'μηδὲ κασιγνήτῳ' κτλ. ... καὶ ὀρθῶς ὁ Παναίτιος ... εἶπεν ... καὶ ὁ τῶν Σπαρτιατῶν βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἀρκάδα τὸν ξένον κτλ. Itaque exempla illa historica et antiquaria addita videntur a Plutarcho amplis proverbiorum Alexandrinorum copiis a Seleuco sedulo conlectis et explicatis.

Accedit aliud argumentum idque gravissimum: temporum dico rationes. Commemorantur enim in hoc libello Ptolemaei recentiores cum Cleopatra; Pompeius, Antonius, Iulius Caesar; Iuliopolis oppidum prope Alexandriam a Romanis conditum; Dio philosophus academicus anno p. Chr. n. LVI interfectus. Eiusdem aevi fontes sunt libelli: nam Nicolaus Damascenus Augusti fuit aequalis; Apio grammaticus et a quo totus pendet hic libellus, Seleucus, Tiberio et Claudio imperantibus floruerunt [1]). Itaque cum homines commemorati resque narratae tum auctores exscripti temporum terminos vitae Plutarchi et attingunt neque excedunt. Cui argumento qui fidem habere dubitat recte credendi artem non didicit.

Haec typis iam expressa erant, cum miro Fortis Fortunae beneficio iucundissima mihi adfertur epistula Leopoldi Cohnii, qui Laurentianum LVIII 24 supra p. VII commemoratum se inspexisse scripsit: gemellum esse codicem Athoi et

---

1) Schmidtium de Seleuci temporibus errasse supra monui p. XIV[1]. Irenaeum (cf. p. XVII[3]) Hadriani aequalem fuisse evicit Hauptius op. II p. 435.

Laurentiani prioris atque omnes conlectiones continere pristino Athoi ordine, sed tam misere eas decurtatas et corruptas, ut nudum plerumque relictum sit lemma. Opusculi Plutarchei, quod descriptum perhumane mihi misit rogatus (de universo codice ceterisque quos contulit alio loco accuratius acturus), leguntur haec non tam excerpta, quam frustula disiecta:

L²		LV	Zenob. A
1	ὑπερβερετία . ἐπὶ τῶν ἐγχρονίων εἴρηται	3	—
2	ἰνοῦς ἄχη . ἐπὶ τῶν πάνυ λυπουμένων	6 }	—
3	εἰς ἄπληστον πίθον ἀντλεῖς . εἰς τὸν δαναΐδων πίθον	7 }	—
4	ἀτρέως ὄμματα . τὰ ἀναιδῆ καὶ παράνομα διὰ τὴν πρὸς τὸν θυέστην παρανομίαν εἴρηται. Cf. infra 31	—	—
5	ὄνω τις ἔλεγε μῦθον, ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει. Deest explicatio. Cf. 32	—	—
6	ὄνος λύρας ἀκούει. Deest explicatio. Cf. 33	—	—
7	εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Deest expl. Cf. 34	—	—
8	γράψαις πρὸς τὴν ἄρτεμιν. Explicatio infra loco 35 expressa	—	—
9	σὺν ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. Deest expl. Cf. 36	—	I 36
10	† αἰσώπειον αἷμα. Explicatio infra l. 37 expressa.	—	II 107
11	† ἀγαθῶν ἀγαθὰ κτλ. Reliqua l. 38	—	*d (conl. 5)
12	† ἄλις δρυός	—	I 16
13	† ἄλλην δρῦν βαλάνιζε	—	I 17
14	λούσαιο τὸν πελίαν	13	—
15	ἧλιξ ἥλικα τέρπει	15 }	—
16	καθ' αὑτοῦ Βελλεροφόντης	16 }	—
17	ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους	19	—
18	τὸ δίωνος γρῦ	29	—

Primum tria illa proverbia 4 5 7 ante hos quattuor annos (Anall. p. 126 sq. 173) recte et Plutarcho me vindicavisse et priori conlectionis parti attribuisse non sine gaudio intellexi: unde ceterorum quoque quae altero loco leguntur proverbiorum auctoritas firmatur. Deinde sine dubitatione novum recepi prov. 8, quam exsecrandi vel devovendi formulam esse interpretor, sicut illud quod antecedit εἴποις τὰ τρία. Atque ne nonum quidem adagium, Minervae atque Dianae necessitudine cum octavo illud coniunctum, in suspicionem vocare ausus sum solo Zenobii consensu nisus: nam cum alia haud pauca quorum certissima est fides Plutarchus cum illo habet communia (12 14 18 21 30), tum in codicibus volgatis fabella legitur Plutarchi stilo utique digna. Contra adagiis 10—13 crucem praefigere non dubitavi. Nam a levissimis ut ordiamur quamquam apud Plutarchum vicina interdum proverbia ab eadem littera incipiunt (14 sq. 21 sq. 26 sq.: cf. Anall. p. 70), tamen quattuor lemmatum series in L non invenitur. Praeterea toto hoc loco nihil legitur neque Alexandrini neque Aegyptiaci atque ne in volgatis quidem codicibus ampliores servatae sunt enarrationes a Zenobio, conlectione alphabetica, lexicographo expilato alienae. Denique proverbia 7 εἴποις τὰ τρία et 8 γράψαις πρὸς τὴν Ἄρτεμιν (a quo pendet nonum) eandem fere sententiam habere apparet quam 14 λούσαιο τὸν Πελίαν: itaque quattuor illis proverbiis dissimillimis quae ipsa natura inter se consociata sunt vi divelluntur. Quamquam argumentis vix omnino opus est, ubi certissimo indicio invitus se prodit interpolator. Ad decimum enim proverbium Αἰσώπειον αἷμα contra morem suum Aristotelis nomen corruptum (ὡς ἄρης τὸ τελ), quod pro simili habuisse videtur adagio, adscripsit. Iam Aristotelis testimonium non legitur nisi apud Zenobium Athoum atque ut saepissime Zenobius auctoritate eius utitur, ita nunquam Plutarchus. Manifestum igitur habemus reum et confessum.

Ceterum ordo proverbiorum cum religiose sit servatus, genuina illa quae accedunt proverbia sex inter Laurentiani prioris capita 7 et 13 excidisse apparet: quod e codicum volgatorum testimoniis iam dudum conlegeram. Atque Ἀτρέως παρανομία (L^2 4) tam est conexa cum decimo proverbio νόμος καὶ χώρα barbarorum Issedonum vel Tauroscytharum humano carne vescentium more nefario, quam asinus fabellam vel lyrae modos audiens (L^2 5 6) cognatus est testudini Aesopeae prov. 11. Ergo inter L 10 et 11 Laurentiani alterius proverbia 4 (quocum fortasse coniungenda fr. 45 Εἰρὰς, 46 εὔνους ὁ σφάκτης) 5 6 (cum fr. 47) inserenda sunt. Eadem ratione L^2 7—9 cum et inter se et cum proverbio 13 λούσαιο κτλ. conexa sint, post 12 συντομώτερος ληκύθου (cui bene subiungitur L^2 7

εἴποις κτλ. ad publica instituta spectans) atque ante 13 ea addenda esse suspicor. Quae coniecturae quamquam satis certae mihi videbantur, tamen, ne statim quae tradita sunt confunderem et oblitterarem, interim Laurentiani prioris copias integras servare atque decem illa nova lemmata coniuncta adicere satius duxi, cum praesertim ne volgatorum quidem librorum symbola in ordinem recepissem atque totus locus typis iam esset descriptus. — Denique si quis miretur qui factum sit ut haec additamenta uno fere loco congregentur in L^2, nihil habeo quod respondeam, nisi vetus illud, non probabilia multa fieri videri probabile.

NOTARVM TABVLA

A	codex Athous Milleri (olim M signo notatus)	primarii
L	codex Laurentianus LXXX 13.	
L^2	codex Laurentianus LVIII 24	
V	codex Vindobonensis phil. Graec. CLXXXV	
p	codex Parisinus 3070^b	secundarii vel alphabetici
b	codex Bodleianus Gaisfordi,*b recensio Bodleiana ex Vaticano 878 (v) vel Parisino 1773 (p^2) suppleta	
d	recensionis quae Diogeniani nomine fertur codd. volgati	
d^2	recensio Diogenianea Vindobonensis XXXIII	
*d *d^2	recensiones Diog. ab Apostolio Gregorio Macario expilatae	
α	Aldina anno MDV edita	mixti
σ	Scorialensis Σ—I 80.	
(x)	selectae tantum lectiones	
⟨ ⟩	supplenda, [ ] delenda, | . . . | transposita	
*	proverbia auctoritatis minus certae; vocabula aut pauca aut plura (* * *) omissa	
* * *	proverbia omissa	
†	proverbia interpolata; loci nondum persanati	

Minuta quaedam (accentus signa vel ι subscripta omissa, sim.) non semper adnotavi. — Codicum volg. copias citare non soleo centuriatim — quod Erasmi est inventum perincommodum —, sed simplicibus numeris Arabicis; Romanis numeris Zenobii Athoi libri tres indicantur.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΠΑΡ' ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣΙ

ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

ADNOTATIO CRITICA

TITVLVM περὶ τῶν παρ' Ἀλεξανδρεῦσι παροιμιῶν **integrum servavit Pseudo-Lamprias catal. 142 p. 13 Treu; πλουτάρχου παροιμίαι αἷς ἀλεξανδρεῖς ἐχρῶντο L, Erasmi Venetus (Zenobii libro tertio subscriptum): cf. praef. p. XII^2 XVIII.**

I.

1. οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ: Τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων (καὶ γὰρ τῷ τῆς Στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταρραίνοντες ἄγονον ἐποίουν) δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες, Σίμων καὶ Νίκων. ὑπερίσχυσε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὢν ὥστε καὶ τὴν ἐπὶ Νίκωνι φήμην ἀπαλεῖψαι. *διόπερ οἱ παροιμιαζόμενοι μόνον τὸν Σίμωνα ὀνομάζουσι. λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία* ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

* * *

2. *** τὸ Βάβυος χεῖρον: Μαιάνδρῳ τῷ ποταμῷ δύο ἐγενέσθην παῖδε, Βάβυς καὶ Μαρσύας· *ὧν ὁ Μαρσύας μὲν δυσὶ καλάμοις κατὰ τὸν Φρύγιον ηὔλει νόμον, ἑνὶ*

I. Primum locum triginta illa obtinent proverbia in codicibus LV servata: quae quamquam excerpta sunt ex opusculo pleniore, tamen descriptione pristina non violata ordinem a Plutarcho institutum sequuntur (cf. p. III VI sqq.)

1 Lα' V; p 441 (b 747 d 626, Suid. s. v. οἶδα, Τελχῖνες) | Lemma rhythmum prodit iambicum || 1 φύσιν V teste Meklero || 2 καταρραίνοντες b (Strab. 14, 601), καταραίνοντες LV καταρρέοντες p, Στυγὸς τῷ ὕδατι ῥαίνοντες γῆν ἠκάρπουν Tzetz. chil. VII 126 | ἄγονον LVb, ἄρνον p (ἄκαρπον Lobeck Agl. 1191) || 3 ὑπερίσχυε p | ὥστε τὴν (om. καὶ) p || 4 διόπερ — 5 παροιμία om. LV

Post prov. 1 fragmenta *41 βουλήσεταί τις μᾶλλον κτλ. et 42 Βουμύκου νῆες videntur excidisse.

2 Lβ' V, α col. 159; b 245 (p 381: v. adn.) || 6 **Βάβυος χεῖρον** Erasm. II 7, 39: τὸν βάβυος χορόν LVα, βάκυος χορός b (cf. adn.) | μαιάνδρου τοῦ ποταμοῦ LVα | ἐγένοντο παῖδες LVα | Βάβυς καὶ M. om. b || 7 ὧν ὁ M. — p. 4, 1 τοῖς αὐλοῖς b: καὶ ὁ μὲν βάβυς ἑνὶ καλάμῳ ηὔλει· ὁ δὲ μαρσύας δυσὶ κατὰ νόμον τῶν φρυγῶν. ἑκάστου δ' αὐτῶν ἴδιον χορὸν ἔχοντος καὶ τοῦ μὲν βάβυος ἀτακτότερον χρωμένου (κρουομένου α) LVα

δὲ μόνῳ ὁ Βάβυς. *ἀλλ' ὁ μὲν ἐπαρθεὶς τοῖς αὐλοῖς* εἰς τοσοῦτον ἀπονοίας ἦλθεν [ὁ Μαρσύας], ὥς καὶ τῷ Ἀπόλλωνι περὶ αὐλητικῆς φιλονεικῆσαι. ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ *εἰσπράττεται τῆς ἀπονοίας δίκην* ⟨καὶ⟩ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας *ἀσκὸς ἐξεδάρη.* μέλλοντα δὲ καὶ τὸν Βάβυν ὁμοίως κολάζεσθαι, Ἀθήνη *ἐπιφανεῖσα ἐξητήσατο ὑποθεμένη ὡς ἀφυῶς τῷ αὐλῷ χρᾶται.* ὅθεν * * *

3. Ὑπερβερεταῖα: *ἐπὶ* τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται. παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ὑπερβερεταῖος καλεῖται.

4. Τὰ *ἐκ παλαιᾶς*: λείπει ἐνθάδε τὸ 'τῆς Τύρου'. Τύρον γὰρ τὴν παλαιὰν Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν *πολλῇ χειρὶ ἐπελθὼν* διέθηκε τὰ χαλεπώτατα, *ὥστε τὴν πόλιν κατασκάψαι, τοὺς δὲ πολίτας οὓς μὲν ἀνασκολοπίσαι, οὓς δὲ κατακαῦσαι. ἐκ τούτου γοῦν ἡ παροιμία ⟨λέγεται⟩ ἐπὶ τῶν κακῶς διακειμένων.*

5. δανάκη: τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς *ἐδίδοσαν πάλαι συγ-*

---

1 εἰς τοσοῦτον (τοσ. Vα, τοῦτο L) ἀπονοίας — 2 ἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ LVα: καὶ πρὸς ἔριν ἀπονοηθεὶς ἀπόλλωνος b | ὁ Μαρσύας delevi ut profectum ab interpolatore: ante εἰς τοσ. legitur in Aldina || 2 αὐλητικῆς Vα: αὐλητίας L | φιλονικῆσαι α || 3 εἰσπρ. — δίκην om. LVα | ἐν κελαιναῖς (V: κελαίναις α, κελαίνη L) — 4 ἐξητήσατο LVα: κατὰ τὴν φρυγίαν εἰς ἀσκὸν ἀποδαρῆναι. ὁ δὲ βάβυς ἐρρύσθη τῆς ἀπόλλωνος ὀργῆς, μήτε ἐπαρθεὶς καὶ ἀ φ υ έ σ τ ε ρ ο ν α ὐ λ ῶ ν b, βουλόμενος δὲ καὶ τὸν βάβυν ἀνελεῖν ἀθηνᾶς ὑ π ο θ ε μ έ ν η ς ὡ ς ἀ φ υ ῶ ς τ ῷ α ὐ λ ῷ χ ρ ᾶ τ α ι ἀφῆκεν αὐτὸν p (cf. adn.): unde ἀσκὸς et ὑποθεμένη — χρᾶται verba deprompta || 4 ὁμοίως κολάζεσθαι Lα, οὕτω κ. V | ἀθήνη L, ἀθηνᾶ V, ἀθηνᾷ α | ἐξετήσατο α | Post ὅθεν (om. b) haec addunt LVα: ὁ χορὸς αὐτοῦ ὡς ἀ φ υ ὴ ς καὶ ἄφιλος ὀνομάζεται: quae explicatio fere tota est interpolatoris.

3 Lγ' V; p 530, b 928 (d 763) || 6 ὑπερβερεταῖα V p: ὑπερβερεταία L, ὑπερβερεταῖος b | ὑπὲρ χρονίων L | εἴρηται om. LV | περὶ p || 7 καλεῖται LV ἀνεγράφη pb.

4 Lδ' V, α col. 154; b 904 || 8 τὰ ἐκ π. Lα: τῆς (suprascr. τοὺς) ἐκ π. V, τὰ ἐκ παλαιοῦ b | ἐνθάδε et τῆς om. b, τὸ om. LVα | τυρος (suprascr. ν) γὰρ V || 9 πολλῇ — ἐπελθὼν om. LVα | τὰ om. V | ὥστε — 11 διακειμένων b: ὅθεν λέγεται ἐκ παλαιᾶς, ἤτοι ἐξ ὧν ἔπαθεν ἡ παλαιὰ Τύρος LVα: quae interpolatoris videntur || λέγεται suppl. Cr.

5 Lε'V, α col. 66; Suidas s. v. δανάκη | De lemmate cf. adn. || 12 ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες Suidas: συνεκήδευον LV, συνέκαον α

κηδεύοντες ʽνεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.᾽ *Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν Ἅιδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προειρημένον νόμισμα τῷ πορθμεῖ διδόντες.*

6. Ἰνοῦς ἄχη: Ἰνὼ ἡ Κάδμου συνελθοῦσα Ἀθάμαντι δύο ἐγέννησε παῖδας, Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ θυγατέρα Εὐρύκλειαν. οὗτοι ὑπὸ Ἀθάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν. μετὰ δὲ τοῦ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν *πρὸς τῷ Μολουρίῳ* θάλασσαν· καὶ τὴν μὲν εἰς Μέγαρα προςβρασθεῖσαν Μεγαρεῖς ἀνελόμενοι καὶ πολυτελῶς κηδεύσαντες ἐκάλεσαν Λευκοθέαν· τὸν δὲ εἰς Κόρινθον * Κορίνθιοι θάψαντες Μελικέρτην * * *καὶ ἄγουσιν ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια. διὰ δὴ ταῦτα* εἴρηται Ἰνοῦς *ἄχη. ἄχος γὰρ ἡ λύπη ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας.* | *Ἀθάμαντι δὲ μανίαν ἐμβαλόντες ⟨οἱ θεοὶ⟩ τὴν Ἰνὼ τοιαῦτα παθεῖν παρεσκεύασαν* | . *ταῦτα δὲ δηλώσει καὶ Μενεκράτης ὁ Τύριος* * * *

7. ὁ ἄπληστος πίθος: *ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων καὶ γαστριμαργούντων. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας, καὶ τοῦ πίθου εἰς ὃν ἀνιμῶσαι ὕδωρ βάλλουσι·* λέγεται *γὰρ* οὗτος ὁ *πίθος* ἐν Ἅιδου εἶναι οὐδέποτε πληρούμενος· πάσ-

1 ἐπίβαθρον Suidas: ὑπόβαθρον LVα (cf. infra prov. 12). Est fragm. Callim. 110 p. 379 Schn. | Ἀχερουσία — 2 διδόντες unus Suidas servavit.

6 Lς' V; p 338 (α col. 98 Suid. s. v. Ἰνοῦς ἄχη) | In p lemma omissum recentiore manu in marg. adscriptum est. || 4 λέαρχον Vp, κλέαρχον L | μανέντος Vp μανέντας L || 6 μεγαρεῖς Vp, μεγαραιοι L || 7 post Κόρινθον aliquid deesse suspicatus est Cr. || 8 καὶ ἄγουσιν — ταῦτα εἴρηται p: ὅθεν εἴρ. LV | καὶ p, del. α et Schneidewinus: lacunae signa posuit Cr. | ἰνοῦς Vp: ἴνους L || 9 ἄχος — 11 ὁ Τύριος om. LV || 11 Post Τύριος haec habet p: πέπονθε δὲ οὕτως ἰνὼ δι' αἰτίαν τήνδε: sequitur locus ex Apollodori bibliotheca excerptus, cuius ad finem delata sunt Ἀθάμαντι — παρεσκεύασεν, quae del. Schneidew., post παθόντας transposuit Cr. || De lacuna cf. Plut. Anton. 32, Appian. b. c. V 82.

7 Lζ'V, α col. 126; p 106, b 748 (b 449, d 95 627; Suid. s. ἀπληστία) || 12 ὁ om. p | ἐπὶ — 14 βάλλουσι om. LVb, excerpsit d (= Suid.) ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς Δαναΐδας πίθων. || 13 ἀνιμῶσαι etiam p teste Cohnio (ἀνικιῶσαι falso Gaisfordus) || 14 λέγεται — πίθος p: οὗτος λέγεται LVα, οὗτος ἐλέγετο b | ᾅδου α p: ἅδου LV

χουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί, καὶ αἱ κόραι, ἃς *ἔνιοι Δαναΐδας λέγουσιν*, αἳ πληροῦσαι ἐν κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς αὐτὸν φέρουσι τετρημένον. *⟨ἐγ⟩γέγραπται δὲ τῷ πίθῳ 'ἀμυήτων'* * * * *λέγονται δὲ αἱ κόραι 'ἠπεδαναί', τουτέστιν ἀσθενεῖς παρὰ τὸ ἄπεδον* * * * δύναται δὲ *ἡ παροιμία* καὶ *ἐπ'* αὐτοῦ λέγεσθαι τοῦ Ἅιδου, *ὅτι πολλῶν πάντοτε θνησκόντων οὐδέποτε πληροῦται.*

8. τὰς ἐν Ἅιδου τριακάδας: τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν Ἅιδου διὰ τὴν Ἑκάτην *μυστικώτερον*, ᾗ καὶ τρίγλα ἐπιθύεται, * * *, *ἐπεὶ καὶ αὐτὴν τὴν Ἑκάτην φασὶ Τριτογενῆ εἶναι. καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη αἱ τρεῖς δοκοῦσιν ἓν εἶναι.* τὸ γοῦν μυστικὸν Ἑκάτη *ἡ Φερσεφόνεια* καλεῖται, τῶν ὑποχθονίων δεσπότις. ὅθεν καὶ ἀφιδρύματα Ἑκάτης πρὸς ταῖς τριόδοις ἐστὶ *καὶ τὰ νεκύσια τῇ τριακάδι ἄγεται. λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία* | *ἐπὶ* τῶν περιέργων καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν |.

9. ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος· Πασιφάην φασὶν ἐρασθεῖσαν

---

1 πάσχουσι V p b: πάσχουσαι Lα | αἱ κόραι LV: κόραι p, κ. δὲ b | ἃς δαν. λέγουσιν p, ἃς ἔνιοι δαν. φασὶν b: αἱ δαναΐδες LVα || 2 αἳ πληροῦσαι p α, πληροῦσαι b: αἳ πληροῦσιν LV | πρὸς αὐτὸν L, αὐτὸν (om. πρὸς) V | φέρουσι τετρημένον LVα: φέρουσαι τετριμμένον b || 3 γέγραπται — 4 ἄπεδον om. LVp || 4 παρὰ Gaisford: περὶ b | ἡ παροιμία — 5 ᾅδου pb: τοῦτο λ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ᾅδου (ἄγους α) LVα || 5 ὅτι — πληροῦται p: πάντοτε ἀποθνησκόντων μὲν τῶν ἀνθρώπων, οὐδέποτε δὲ ἐκείνου πληρουμένου b, om. LVα

8 LηʹV, α col. 156; *b [vp²] 905 (d 739 Suid.) | Explicatio ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα (τοὺς ἀ. α) γινώσκειν ζητούντων lemma excipit in LVα, pristino loco servatur in codd. volg. || 6 τιμᾶται δὲ V | ᾅδου bα: ᾅδη LV || 7 μυστικώτερον om. LV | Quae sequuntur contracta videntur: cf. Athen. VII 325 B | τρίγλα Vα: τρία L, τὰ τρία *b (τὰ τρίτα Schneidewin) | ἐπεὶ — 8 ἓν εἶναι om. LVα || 9 ἡ φερσεφόνεια *b: περσεφόνεια (om. ἡ) LVα | δεσπότις *b: δεσπότης LVα || 10 ἀφιδρύματα ἑκάτης LVαν: ἀφιδρυμένη ἑκάτη p² | ταῖς τριόδοις *b: τοῖς τρ. L α, τοῖς τριοβόλοις V | ἐστὶ *b: εἰσὶ Lα, om. V || καὶ τὰ νεκύσια — 11 γινώσκειν *b: om. LVα, nisi quod explicationem ἐπὶ — γιν. ζητ. servaverunt lemmati adnexam.

Post prov. 8 fortasse excidit fragm. *43 Ἡλιάδων δάκρυα, ante vel post prov. 9 fragm. 44 βάλλειν μήλοις.

9 LθʹV, α col. 82; p 306 b 378 (Suidas). || 12 μύθῳ LVαb: θυμῷ p | μῦσος Lα | In p lemma haec excipiunt ex Apollodori bibliotheca interpolata: μίνως θυσίας τῷ ποσειδῶνι ἐπιτελῶν ηὔξατο αὐθημερὸν ἀναδοθῆναί τι αὐτῷ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦτο κατα-

ταύρου Δαίδαλον *ἱκετεῦσαι*, ποιῆσαι ξυλίνην βοῦν ⟨καὶ⟩ κατασκευάσαντα [εἰς] αὐτὴν ἐνθεῖναι· ἣν ἐπιβαίνων ὡς βοῦν ὁ ταῦρος ἔγκυον ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. *Μίνως δὲ διά τινας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις ἑπτὰ παρθένους καὶ ἴσους νέους ἐξ αὐτῶν ἐδασμολογεῖτο, οἱ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. ὡς οὖν τὸν Δαίδαλον ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν γενόμενον διά τε τὸ κατεσκευακέναι τὴν ξυλίνην βοῦν καὶ διὰ τὸ αἴτιον τῆς τοῦ θηρίου γενέσεως γεγονέναι ἐμυσάχθησαν, ἐξηνέχθη ἡ παροιμία.*

10. νόμος καὶ χώρα: *ἡ παροιμία αὕτη λέγεται* διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος *ἰδίοις* νόμοις *χρῆσθαι.* Πέρσαι *μὲν γὰρ* μεθύοντες βουλεύονται. καὶ τοὺς βασιλεῖς *ἑαυτῶν* ὡς θεοὺς προςκυνοῦσι, καὶ οἱ μὲν ἶσοι ἀλλήλους *καταφιλοῦσιν*, οἱ δὲ ταπεινότεροι *τῶν* παρειῶν

θῦσαι πάλιν ὑπέσχετο, ὃ ἂν καὶ εἴη. τοῦ δὲ ποσειδῶνος ταῦρον ἀναδόντος περικαλλῆ, ἔπεμψε μίνως εἰς τὰ βουφόρβια. ὀργισθεὶς οὖν ποσειδῶν ἐνέβαλεν (sic, λ non geminato) ἔρωτα τοῦ ταύρου πασιφάῃ τῇ τοῦ μίνωος γυναικί. | Deinde verborum Πασιφάην — p. 7, 1 ποιῆσαι loco sola ἡ δὲ πείθει Δαίδαλον exhibet p | 12 φασὶν LVα: om. b

1 δαίδαλον LV(p): τὸν δ. b | ἱκετεῦσαι, ποιῆσαι Suidas: πεῖσαι Lα, ποιῆσαι V (πείθει p), lacuna haustum in b. | καὶ add., εἰς del. Cr.: κατασκευάσαντα εἰς αὐτὴν ἐνθεῖναι LVp, κατασκευάσαι καὶ ταύτην ἐνθεῖναι αὐτήν b || 2 ὡς βοῦν ὁ τ. Suidas: ὁ τ. ὡς β. LVp, ἣ ἐπιβαίνων ὁ τ. b | ἔγγυον V | ἀφ' ἧς ὁ μινωτ. ἐγ. b | μινόταυρος LV | Reliqua desunt in LV. || 3 Μίνως — ὀργιζόμενος Suidas; μίνωος — ὀργιζομένου b, μίνωος δὲ ὀργιζομένου ἀθηναίοις διὰ τὸν τοῦ ἀνδρόγεω φόνον, ὃς — ἀνηρέθη — νικήσας πένταθλον (ex Apollodoro) p | ἑπτὰ — 4 θηρίῳ Suidas: καὶ δασμολογοῦντος ἑ. παρθένους καὶ ἴσους νέους εἰς τροφὴν τοῦ θηρίου b, ἑ. παρθένοι καὶ ἶσοι νέοι ἀκμαῖοι ἐξ ἀθηνῶν ἐδασμολογοῦντο κατ' ἐγκέλευσιν αὐτοῦ (ex Apollod. interpolata) καὶ παρεβ. τ. θ. p || 4 ὡς οὖν — 6 ἐμυσάχθησαν p: ἐμυσάχθησαν (eis quae antecedunt adnexum) οἱ Ἀθηναῖοι τὸν δαίδαλον διά τε τὴν τῆς βοὸς κατασκεύην καὶ τὴν τοῦ θηρίου γένεσιν b: εἰς Δ. οὖν ἀρχ. τ. τ. κακῶν καὶ αἴτιον γενόμενον καὶ μυσαχθέντα Suidas || 6 ἐξηνέχθη ἡ π. Suidas: καὶ ταύτην τὴν παροιμίαν ἐξέθεντο (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) b, om. p

10 Lι'V; p 425 b 680 (d Suid.) || 7 χαρά (corr. χώρα) V | ἡ — λέγεται om. LV b] ἔθος V teste Meklero | ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι b, ἰ. ν. χρᾶσθαι p: ἴδιον νόμον ἔχειν LV || 8 μὲν γὰρ om. LV | ἑαυτῶν p, αὐτῶν b, om. LV || 9 καὶ οἱ μὲν — p. 8, 3 ἔθος χρῶνται om. b | προσκυνοῦσιν V | καταφιλοῦσιν p: φιλοῦσι(ν) LV | οἱ δὲ ταπ. — p. 8, 1 μόνων τυγχάνουσι (corr. Hemsterhus.) p: οἱ δὲ ταπ. μόνον (μ. om. V) τὰς παρειὰς (παρείας L) τῶν μειζόνων LV

τῶν μειζόνων μόνον *θιγγάνουσι· τὰ δὲ* γεννηθέντα *αὐτοῖς* παιδία μετὰ τετραετίαν βλέπουσιν.

καὶ ἄλλα εἰσὶ παρ' ἄλλοις, οἷς μόνοι κατὰ ἴδιον ἔθος χρῶνται.

Γόρδιοι τὸν παχύτατον αὐτῶν βασιλέα αἱροῦνται. Σούρακοι τὸ διάδημα τῷ μακροτάτῳ διδόασιν· *ὡς δέ τινες φασί, τῷ μακροτάτην ἔχοντι τὴν κεφαλήν.*

Στάφυλοι τιμῶσι γυναῖκα τὴν πλείοσιν ἀνδράσι γαμηθεῖσαν. Ὄρειοι Μασσαγέται ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. Σαυρομάται παρὰ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι. παρ' Ἀμαζόσιν οὐδεμία γαμεῖται, ἐὰν μὴ πολέμιον ἀνέλῃ.

Τιβαρηνοὶ τῶν γυναικῶν τεκουσῶν αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς δέονται καὶ κατακλίνονται.

παρὰ τοῖς Κερκεταίοις οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζουσιν, ἄχρις οὗ τις αὐτὰ ὠνήσεται.

Ἐσσηδόνες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσι χωρὶς τῆς κεφαλῆς· τὴν δὲ κεφαλὴν χρυσοῦσιν. Καυσιανοὶ ἐπὶ *μὲν τοῖς* γεννωμένοις δακρύουσιν, ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκουσι χαίρουσιν.

Βακχείριοι ἐὰν ἀπὸ νόσου ⟨μὴ⟩ σωθῶσι, κυσὶν ἑαυτοὺς παραβάλλουσιν.

1 δὲ et αὐτοῖς om. LV || 2 βλέπουσι p || 3 καὶ — χρῶνται om. LV | ἄλλοις Valckenaer: αὐτοῖς p || 4 αὐτῶν βασ. V p (corr. L), βασ. ἑαυτῶν b | Σούρακοι (i. e. Σουρανοί?) LV: Σύρρακοι p, Συρακούσιοι b; Ὑρκανοὶ Valckenaer | τὸ διάδημα τῷ μακρ.' b (Valckenaer): τὸ διαδημακροτάτῳ p, τῷ μακρ. τὸ διάδ. LV || 5 ὡς — κεφαλήν om. LV | τὴν κεφ. p: τὴν om. b || 6 στάφυλοι b, σταφύλαι LV: στυμφαλοὶ p | τὴν γυναῖκα b | ἀνδράσι om. b | γαμηθεῖσαν LVb, προσομιλήσασαν p | Ὄρειοι Leutschius: ὅρειοι Vb, ὅριοι Lp || 7 πλησιάζουσιν V || παρὰ π. b (LV), περί π. p | τὰς θ. παρὰ π. LV | πιπράσκουσι V || 8 παρ' ἀμαζόσιν — ἀνέλῃ LVb: μαζούσιος δὲ γυναικὶ οὐ μίγνυται εἰ μὴ πολεμίαν ἕλῃ p (interpolata) || 9 Τιβαρηνοὶ — 12 ὠνήσεται om. LV || 9 τὰς κεφ. δέονται p: δαίνυνται τὰς κεφ. b | κατακλίνονται p, ἀνακλίνονται b || 11 π. τ. Κερκεταίοις Valckenaer: π. τ. κεκερταίοις p, παραδεδορκότες καὶ b || 12 ὠνήσηται b || 13 Ἐσσηδόνες — χρυσοῦσιν om. b | 13 Ἐσσηδόνες Cr.: ἐσσηγόνες L, V (repetitum in margine), οἱ σιδῶνες p | χρυσοῦσι Lp || 14 καυσίαι LV p, καυσιάκαι b, corr. ex Nicol. Dam. | μὲν τοῖς b: om. LVp | γενομένοις V | ἀποθνήσκουσι pb: θνήσκουσι LV | χαίρουσι p || 15 Βακχείριοι — παραβάλλουσιν om. LV | Βακχείριοι p: Βοχχόριοι b (Βακχόριοι v) | μὴ hiatus ut vitaretur adieci post νόσου: post ἐὰν inseruit Leutschius

Ὀργεμπαῖοι οἰκίας οὐκ ἔχουσιν, οὐδ' ἔμψυχόν τι *σιτοῦνται· εἰσὶ δὲ καὶ συν γυναιξὶ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι.*

Θυσσαγέται τὰ ὀστᾶ τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσιν, αὐτοὶ τὰς σάρκας ἐσθίοντες. Ταυροσκύθαι ἀνθρωποθυτοῦσιν.

Βυζωνοὶ μεσόγειοι βοῦς ἀμέλγοντες μόνῃ ταύτῃ τροφῇ χρῶνται. οἱ κατὰ τὴν *ἡμετέραν* οἰκουμένην Ἴβηρες κυνῶν ἀγέλας τρέφουσιν ἀντὶ προβάτων. Αἰθίοπες δὲ οἱ *λεγόμενοι* Κολχεῖς ὑαίνας. *διὰ ταῦτα ἡ παροιμία εἴρηται.*

* * *

11. οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος: *** *ἔνιοι* τὴν παροιμίαν *ἐπὶ* τὸ γελοιότερον μεταφράζοντες *αὐτὴν* ἐπὶ τῆς χελώνης εἶναί φασιν.

12. συντομώτερος ληκύθου: οἱ γῆς ἐπίβαθρον παρ' Ἀθηναίοις τελοῦντες

---

1 ὀργεμπαῖοι Lb: ὀργομπαῖοι V, ὀργεμπέοι p | οὐδὲ ἔμψυχόν τι p b: οὐδέμ. . . τι (litterae incertae) LV, cf. praef. p. X | σιτοῦνται pb: ἐσθίουσι(ν) LV | εἰσὶ —πίνουσι om. LV | εἰσὶ b: εἰ p | καὶ σὺν — οὐ (sic) πίνουσι p: φαλακροὶ (om. καὶ) διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν b || 2 τὴν et τοῦ om. p, cf. b || 3 θυσέται p (v), θυέσται b: θειοέται vel θειογέται L, θειοέται V: corr. Leutschius | ἐπιθύουσιν b: θύουσιν Vp, θύουσι L | τὰ ὀστᾶ τ. θ. LVb, τοῖς θ. τὰ ὀ. p | ἐσθίοντες LVp, ἔσθοντες b || 4 ταυροσκύθαι pb: ταυροι σκύθαι LV | ἀνθρώπους θύουσι b (ἀνθρ. ἐσθίουσι v) || 5 Βυζωνοὶ — χρῶνται om. LV | ἀμέλγοντες — χρῶνται p: ἀμέλγονται καὶ ταῦτα χρῶνται τροφῇ b | pro βοῦς probabiliter ἵππους coniecit Leutschius | οἱ — οἰκουμένην om. b | τὴν ἡμετέραν p: τὴν ἡμῶν LV || 6 κυνῶν LVp: ὑῶν b | ἀγέλας LVb: ἀγέλην p | τρ. (τρέφουσι p) ἀντὶ προβάτων Lp, τρ. ἀ. τῶν πρ. V, ἀ. πρ. τρέφουσι b || Αἰθίοπες — ὑαίνας om. b, λεγόμενοι om. LV || κόλχεις LV | 7 διὰ — εἴρηται om. LV, εἴρηται om. b

Inter prov. 10 et 11 fragm. 31 Ἀτρέως ὄμματα, 45 Εἰρὰς καὶ Χάρμιον, 46 εὔνους ὁ σφάκτης, 47 ὤδινεν ὄρος κτλ., 32 ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον κτλ., 33 ὄνος λύρας ἀκούει omissa esse videntur, cf. p. XXIII.

11 Lια'V, α col. 17; b 750 || 8 οἶκος φίλος LVα: οἶκος φίλιος b | lacunam indicavit Cr. | ἔνιοι τὴν παροιμίαν b: τινὲς τ. π. LVα || 9 αὐτὴν Cr.: ταύτην b, om. LVα | εἶναι φα V, φασίν b, φασί L

12 Lιβ'V, α col. 152; v 282 (p 495) || 10 συντομώτερος ληκύθου V, σ. ληκήθου L, σ. λυκήθου α: συστομώτερος λ. v (συντομώτερος λ. Erasmus II 8, 43 'in plerisque codicibus') | οἱ γῆς — p. 10, 1 μέτοικοι LVα: οἱ γὰρ μέτοικοι (om. γῆς — τελοῦντες) v † ἐπίβαθρον in margine iteratum V

μέτοικοι * * * λοιδορούμενοι ὑπὸ τῶν φύσει Ἀθηναίων ἠνείχοντο, οὐδὲ χανεῖν πρὸς τὰς λοιδορίας δυνάμενοι.

* * *

13. λούσαιο τὸν Πελίαν: *αὕτη ἡ παροιμία προήχθη ἐκ τῶν συμβεβηκότων τῷ Πελίᾳ· ὃν αἱ θυγατέρες αὐτοῦ εἰς λέβητα ζέοντα καθῆκαν, ἐξαπατηθεῖσαι ὑπὸ Μηδείας, ὡς νέον ποιήσουσαι, καὶ οὕτως αὐτὸν δαπανηθέντα ἀπώλεσαν.* * * * *ἐλούσαντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακῶς. Μάγαν μὲν γὰρ τὸν τοῦ Φιλοπάτορος ἀδελφὸν ὁ Θέογος λουόμενον καθήψησε ζέοντα λέβητα ἐπικλύσας αὐτῷ. Μίνῳ δὲ τῷ Κρητῶν βασιλεῖ αἱ Κωκάλου θυγατέρες ἐπέχεαν ζέουσαν πίσσαν.*

* * *

14. ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν: * * * ἐπὶ τῶν κατακόρως καὶ ἀδιαφόρως πάντα ἐσθιόντων * * *

15. ἧλιξ ἥλικα τέρπει: * * *

---

1 ἠνείχοντο om. v | οὐδὲ χανεῖν duce Zenobio: χάναι LVα v | τὰς λοιδορίας v: τὴν λοιδορίαν LVα | 2 δυνάμενοι LVα ἠδύνατο v

Inter prov. 12 et 13 fragm. 34 εἴποις τὰ τρία κτλ., 35 γράψαις πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, 36 σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει inserenda esse conieci p. XXIII.

13 Lιγ'V, α col. 114; p 392 (d 506) || 3 λούσαιο p: λούσαις Lα (λούσῃς Erasm. II 10, 56 'ex Plutarchi collectaneis') λουσαι V | τὸν Πελ.] num κατὰ (τὸν) Π.? (cf. adn.) | Enarrationem αὕτη — 8 πίσσαν solus p (d) servavit. || 3 προήχθη p: παρήχθη d || 5 ἀπώλεσαν voci in p adhaeret locus ex Apollod. I 9, 16 excerptus, qui oppressit explicationem. || 6 Μάγαν Schottus: μέγα p | θέογος (non θεόγος, cf. Θέοκλος) p: Σωσίβιος Gaisford (Θεόδατος acta Dessav. p. 125[1]): cf. adn. || 7 ζέοντα λέβητα p: ζέοντας λέβητας volg. || Quae πίσσαν vocem in p excipit ampla fatorum Daedali enarratio dubitari non potest quin ad perdita ista bibliothecae Apollodoreae capita pertineat ab excerptore Vaticano Wagneri exscripta: cf. Anall. p 17[1].

Prov. 13 extr. Cleopatrae lavacrum fatale (Plut. Anton. 85: cf. fr. 45) locum habebat.

14 L(ιγ') (novo numero non adscripto) V, α col. 114 || 9 ἢ δεῖ χ. κρ. φ. Zenob.: ἢ δεῖ φ. χελ. κρέα LVα

15 Lιδ'V, α col. 92; b 486 (explicatione omissa) || 11 ἧλιξ codd.

Inter prov. 15 et 16 fragm. 48 sq. Κασιωτικὸν ἅμμα, κάθαμμα λύεις videntur excidisse.

* * *

16. καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης: Βελλεροφόντης ἀνελὼν Πειρῆνα περὶ ἱερὸν εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄργους παραγίνεται πρὸς τὸν Προῖτον· Προῖτος δ' αὐτὸν διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ εἰς Λυκίαν ἀποστέλλει πρὸς Ἀμφιάνακτα γράμματα ἔχοντα, ὥστε *τὸν φέροντα* ἀποκτιννύναι. ὁ δὲ ἀγνοῶν τὰ γεγραμμένα καθ' ἑαυτοῦ, ἀπήνεγκε * * * | *ὁ δὲ πέμπει* ⟨*αὐτὸν*⟩ *πρὸς Ἀμισόδαρον* | * * *

17. Βησᾶς ἕστηκας: * * * οὗτος * * * ἕστηκεν [οἷον ἀχανὴς καὶ] παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.

18. μερὶς οὐ πνίγει: *τῶν ἐδεσμάτων κοινῇ καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων τὸ πρότερον οἱ* δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν *ἀσθενῶν* ἥρπαζον, καὶ *συνέβαινε τούτους*

---

16 L(ιδ') (novo numero non adscripto) V, α col. 100; b 528 (d 445, Suid., p 187 ex Apollodoro interpolatus) || 1 καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης] βελλ. τὰ γράμματα p || ἀνελὼν πειρῆνα LVα: πειρῆνα ἀν. b, ἀνελὼν βέλλερον ἢ ὥς τινες φασὶ πείρην p | περὶ ἱερὸν] om. b | 2 τὸν προῖτον] τὸν om. b | προῖτος δ' αὐτὸν LVα: ὁ δὲ πέμπει πρὸς ἀμισόδαρον (falso loco) b; veram scripturam locus Apollodoreus oppressit in p || 3 εἰς Λυκίαν — Ἀμφιάνακτα om. b | γράμματα ἔχων b: ἔχοντα γρ. LVα | τὸν φέροντα b: αὐτὸν LVα | ἀποκτιννύναι V: ἀπολλύναι Lα, κτεῖναι· ἦν δὲ ὁ ἀμισόδαρος λύκιος b | ὁ δὲ ἀγνοῶν τὰ γεγραμμένα Vαp, ὁ δὲ ἀγνοῶν τάδε γράμματα L: ἀγνοῶν οὖν ὁ βελλ. τὰ γεγραμμένα b | καθ' ἑαυτοῦ b: καθ' αὐτοῦ LV | 5 ἀπήνεγκεν b: ἀπήνεγκε Lα, ἐπήνεγκεν V: κομίζει p Apollodorum secutus, unde reliqua quoque petita sunt | ὁ δὲ — Ἀμισόδαρον om. LV, in b loco paullo superiore posita huc transposuit Cr.

17 Lιε'V, α col. 50; b 255 (Suid.) || 6 Βησᾶς Gaisfordus in indice ex Apostolio: βήσας b (v), βαγᾶς V, βάγας Lα | ἕστηκας, οἷον ἀχανής b | ἕστηκας] ἕστηκεν V | lacunas indicavit Cr. | οἷον ἀχανής καὶ (ἀχ. Lα, ἀφανὴς V suprascr. χ) delevi ut glossema falso loco insertum; rectius post lemma exhibet b | παταγώδης] πατακώδης Bernhardy.

18 Lις'V, α col. 118 (= Suid.); p 423 || 8 τῶν ἐδεσμάτων — 9 πρότερον om. LVα (Suid.) | 8 τῶν ἐδεσμάτων Cr.: τῶν γὰρ ἐδεσμ. interpolator Parisini enarrationem Plutarcheam Zenobianae adnexurus || 9 οἱ δυνατώτεροι — p. 12, 1 ἀποπνίγεσθαι p: τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεστέρων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων πνιγομένων LVα

ἀποπνίγεσθαι, ἐπεὶ ἄρα αὐτοῖς βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο. *διὰ τοῦτο οὖν* ὁ διαμερισμὸς ἐπενοήθη· καὶ ἕκαστος ἑκάστῳ τὸ ἶσον λαμβάνων ἐπεφώνει· 'μερὶς οὐ πνίγει.'

19. ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους: * * * *τὴν παροιμίαν ταύτην ἐροῦμεν* ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν σεμνῶν εἰς τὰ ἄσεμνα ἡκόντων· *οἷον ἀπὸ γραμματικῶν ἢ πραγματικῶν εἰς χαλκευτικὴν ἢ ἡνιοχευτικὴν ἢ εἰς ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων.*

* * *

20. Κόττας Μάξιμος: *οὗτος ὕπαρχος ἦν Πομπηΐου, πιστευθεὶς Κυπρὸν καὶ Σαρδώ. ἀγανακτήσας δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος δι' ἣν εἶχεν ὑπεροψίαν καθεῖλεν αὐτόν. λέγεται γοῦν ἐπὶ* τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρονηματιζομένων.

* * *

21. τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν: Αἰγύπτιοι τοῦτο ἀνέγραψαν ὡς ἀνθρωπεία φωνῇ λαλῆσαν· εὑρέθη *δὲ* ἔχον βασίλειον δράκοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πτερωτὸν *ἔχοντα μῆκος πήχεων δ'*, καὶ τῶν βασιλέων τινὶ λελάληκε τὰ μέλλοντα * * *.

---

1 ἐπεὶ ἄρα Suidas, ὅτι LVα | ἐπεὶ ἄρα — ἠδύναντο] μὴ δυνάμενοι ἑαυτοῖς βοηθεῖν (constructione vitiosa) p | διὰ τοῦτο οὖν p, καὶ (deletum, ut videtur) V, om. L | ὁ διαμερισμὸς ἐπενοήθη Cr.: ἐπεν. ὁ διαμερ. LV, ὁ μερισμὸς ἐπεν. p || 2 καὶ ἕκαστος — πνίγει' om. p; quae sequuntur apud Suidam vereor ut hinc petita sint.

19 Lιζ' V; p 133, b 135 (d 96) || 3 ἀφ' LVp ἀπὸ b | τὴν — ἐροῦμεν p, om. ceteri | ἀπὸ τῶν σ.] τῶν om. b || 4 εἰς τὰ ἄσ. ἡκ. LV: ἐπὶ τὰ ἄσ. ἡκ. p, εἰς εὐτελῆ μεταβαινόντων b (interpol. ex 133). | οἷον — 5 ἀτιμοτάτων om. LV || 4 γραμματικῶν — 5 ἡνιοχευτικὴν] γραμματικῶν ἐπὶ πραγματικά p, γραμματικῶν εἰς χαλκευτικήν b, γραμματικῆς ἐπὶ ἡνιοχευτικὴν d (cf. adn.) || 5 ἢ εἰς ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων p: ἢ ἄλλο τι τῶν οὐ σεμνῶν d, om. b

Post 19 (vel post 20) excidisse videtur fr. 50 τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον.

20 Lιη' V, α col. 106; b 529 (d 446) || 6 Κόττας] Cr., κοττᾶς Macarius (ex *d): κόπας LVα, κοπᾶς b (κομπὰς ex interpol. d) | οὗτος — 8 λέγεται γοῦν om. LVα (d) || 6 κυπρὸν b: Κύρνον Leutschius || 8 φρονηματιζομένων LVα Macarius: φρονούντων b, φρονεῖν νοούντων. οὗτος γὰρ ὁ μάξιμος ἀλαζὼν ἐγένετο d

21 Lιθ' V, α col. 158; Suidas || 9 Αἰγύπτιοι — ἀνθρωπεία (ἀνίνη V) φωνῇ λαλῆσαν LVα: ἐν Αἰγύπτῳ, ὥς φασιν, ἀνθρωπείᾳ φωνῇ ἐλάλησεν Suidas; post λαλῆσαν interpungit α || 10 δὲ a Suida arcessivi | δράκοντα πτερωτὸν ἐπὶ τ. κ. αὐ. LVα: verba transposuit Cr. Suidam secutus | ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς Suidas || 11 ἔχοντα — δ' Suidas, om. LV || 11 τῶν βασιλέων om. Suidas | λελάληκε Suidas: λελαληκός LVα

22. τὸ βασιλικὸν βοΐδιον: ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ νέου Διονύσου βασιλεύοντος βοῦς ἀπέτεκεν ἓξ βοΐδια· πρὸς ἀγαθοῦ δὲ οἰωνοῦ τὸ συμβεβηκὸς λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος προςέταξεν ἐν τοῖς βασιλείοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας πολυτελῶς αὐτὰ τρέφεσθαι. *διὸ καὶ βασιλικὰ ἐκλήθη· χρήσῃ δὲ τούτῳ ἢ ἐπὶ τῶν θεραπείας πολλῆς ἀξιουμένων ἢ ἐπὶ τῶν εὐτυχούντων.*

23. ὁ Φθᾶς σοι λελάληκεν: * * * Μεμφῖται τὸν Ἥφαιστον Φθᾶν καλοῦσιν. ἔστι δὲ χρησμολόγος ὁ Φθᾶς παρ' αὐτοῖς.

24. ἄφωνος Ἱππαρχίων: κατὰ τοὺς προπάτορας *ἡμῶν* δύο κιθαρῳδοὶ διάσημοι ἐγένοντο,· Ἱππαρχίων καὶ Ῥουφῖνος. καὶ δὴ ἀγῶνος ἐνστάντος πενταετηρικοῦ ἀγομένου ἐν Ἰουλιοπόλει κατὰ τὸ ἔθος ὁ Ἱππαρχίων ἀχανὴς ἔστη ταραχῇ τῇ περὶ τὸ θέατρον ἀποσιωπήσας.

25. Βόκχορις: οὗτος *βασιλεὺς* Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται. * * * *εἴρηται δὲ ἡ παροιμία* | ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ παρευρημένως κρινόντων. |

---

22 Lα' V, α col. 521; b 907 d 741 (Apost. 1602, Suid.) || 1 βασιλὸν L | νέου Διονύσου om. d || 2 ἀπέτεκεν LVα: ἔτεκεν b d | πρὸς ἀγαθοῦ — 4 βασιλικὰ ἐκλήθη om. d || 2 οἰωνὸν δὲ ἀγαθὸν (om. πρὸς) b || 3 τρέφεσθαι μετὰ πάσης ἐπιμ. (om. πολυτ.) Suid. | διὸ — ἐκλήθη b, om. LV || 4 χρήσῃ — εὐτυχούντων solus Apostolius (ex parte Vaticanus Krameri) servavit meliore ut videtur adiutus codice *d: in d volg. ἀπέτεκεν ἓξ β. verba insequitur λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν πολυτόκων autoschediasma librarii qui reliqua temere omisit.

23 Lαα' V, α col. 139 (Suid. s. vv. Φθᾶς et Ἀφθᾶς). || 6 μεμφῖται V: μεμφίται Lα.

24 Lαβ'V, α col. 50; p 135 || 8 προπάτορας ἡμῶν p, πρ. τῶν Ἑλλήνων LVα | ἐγένοντο διάσημοι LVα || 9 πενταετερικοῦ p || 10 ἐν Ἰουλιοπόλει α (quod ego conieceram: cf. Plin. nat. hist. VI 23, 102): ἐνὶ οὐλιοπόλει LV: ἐν ἡλιουπόλει p | ὁ ἱππαρχίων LVα: ὁ om. p || 11 ἀποσιωπήσας LVα: om. p.

25 Lαγ'V, α col. 51 s. Βόκχυρις; p 160 (b 209, Suid. s. Βάκχυρις). | Explicatio (ἐπὶ — κρινόντων) in LVα excipit lemma. || 12 οὗτος ὁ (δὲ) V ex interpolatione | βασιλεὺς e Suida repetitum est || 13 εἴρηται — παροιμία om. LVα | De lacuna quam statui explenda conferendus est Plutarchus libri 'de vitando pudore' cap. 3.

26. Προμέρου κύνες: * * * οὗτος βασιλικὸς οἰκέτης ὢν ἐμίσησε καθ' ὑπερβολὴν Εὐριπίδην τὸν [τῶν] τραγῳδοποιὸν [ποιητὴν] ἔκ τινων διαβολῶν τῶν πρὸς τὸν *ἑαυτοῦ δεσπότην*· ἀναλύοντι δ' αὐτῷ ἐπαφῆκε κύνας ἀγρίους, οἳ τὸν Εὐριπίδην κατεθοινήσαντο. *διὰ τοῦτο καὶ ἡ παροιμία* * * *

27. Πτολεμαΐς ἡ δίκη: πρεσβῦτις ἦν ἀρχαία αὕτη, ἄχρις οὗ ἀποθάνοι δίκας λαχοῦσα διὰ τὸ ἀεὶ [ποτε] ὑπερτίθεσθαι καὶ μήποτε βούλεσθαι ἀπαλλαγῆναι τοῦ δικάζεσθαι. * * * *ἐπὶ τῶν ἀεὶ δικαζομένων*.

* * *

28. Ἄννας κρίβανος: μυθεύεται [ὅτι] τὴν Ἄνναν Αἰγυπτίαν οὖσαν εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπινενοηκέναι τὸν κρίβανον. *ἀφ' ἧς ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων*.

---

26 Lκδ' V, α col. 145; d 652, b 782 (Suidas) || 1 οὗτος (καὶ add. expunctum V) — 2 τραγῳδοποιὸν (τραγῳδιῶν Lα) ποιητὴν VLα: τοῦτον (τὸν πρόμερον b) φασιν (om. b) οἰκέτην ὄντα βασιλικὸν (β. ὄντα οἰκ. b) μισῆσαι καθ' ὑπερβολὴν τῶν τραγῳδιῶν (τ. τρ. om. b) τὸν ποιητὴν Εὐριπ. (Εὐρ. τ. π. b) d b || 2 τῶν del. Mekler, ποιητὴν Cr. | ἔκ τινων διαβ. — 3 δ' αὐτῷ om. d | διαβολῶν LVb: διαβολῆς α | τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην b: τὸν βασιλέα LVα || 3 ἐπαφῆκε LVα, ἐπαφεῖναί τε αὐτῷ d: ἐπιφέρει b | ἀγρίους om. V | τὸν Εὐριπίδην LVb, τοῦτον d | διὰ — παροιμία om. LV: cf. infra coroll. 7 κυνὸς δίκη.

27 Lκε' V; d 653 (Suid.) || 5 πρεσβῦτις (πρεσβύτις L) — αὕτη LV: πρ. ἦν αὕ. d, πρ. ἦν ἡ Πτ. ἀ. Suidas | ἄχρις οὗ] ἕως d | ἀποθάνοι Suidas: ἀποθάνῃ LV, ἀπέθανε d || 6 λαχοῦσα LV: λέγουσα d Suid. (ἔχουσα Hemsterhus.) | διὰ — ὑπερτίθεσθαι om. d, ποτε om. Suidas | Post ὑπερτίθεσθαι in V dittographia scriptum est καὶ μήποτε ὑπερτίθεσθαι | βούλεσθαι — δικάζεσθαι LV Suid: ἀπαλλαγῆναι βουλομένη τῶν δικῶν d || Explicationem ἐπὶ — δικαζομένων solus servavit b 783 universa enarratione omissa.

Inter provv. 27 et 28 haud scio an exciderit fragm. 42 Βυζίνη παρρησία.

28 Lκς' V, α col. 37; b 158 (Schol. Aristoph. Ach. 86, Suid. s. Ἄννος κρίβανον) || 8 μυθεύεται — 9 κρίβανον LVα: Ἄνναν Αἰγυπτίαν φασὶν ἐπινενοηκέναι τὸν κρίβ. εἰς τ. τ. ἄρτων ὄπτησιν b | ὅτι om. V, del. Graux rev. de philol. II p. 230 || 9 ἀφ' — παροιμία om. LVα || Explicationem ἐπὶ — ἐφευρηκότων om. codd., servarunt sola scholia Aristophanea (Suidas).

29. τὸ τοῦ Δίωνος γρῦ: οὗτος ὁ Δίων *Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος*, διαβόητος *δὲ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, ἔχων ἀδελφὸν παλαίστην Διονύσιον*, †*Τόψιον ἐπικαλούμενον*. λοιδορούμενος δ' ὑπό τινος *τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ* καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα *καίτοι πολλοῦ παρακολουθοῦντος ὄχλου* αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο κατεσταλμένος τὸ τῆς *φιλοσοφίας* παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν 'οὐδὲ γρῦ'. ὁ δὲ ἀθυμήσας ἀπήγξατο.

εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ γρῦ [καὶ] ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος. καὶ *γὰρ* τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον λέγουσι γρῦ καὶ γρυτάρια τὰ κατὰ *τὴν* οἰκίαν *λεπτὰ* σκευάρια καὶ γρυτοπώλην *τὸν τὰ σκευάρια* πωλοῦντα.

30. τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον: τὴν κωμῳδίαν καὶ τὴν τραγῳδίαν ἀπὸ γέλωτος εἰς τὸν †βίον φασὶ παρελθεῖν. καὶ ⟨γὰρ⟩ κατὰ καιρὸν τῆς συγκομιδῆς τῶν γεννημάτων παραγενομένους τινὰς ἐπὶ τὰς ληνοὺς καὶ τοῦ γλεύκους πίνοντας [ποιήματά

---

29 Lκζ'V, α col. 161; p 454, b 908 (Suid.) || 1 τὸ τοῦ δίωνος γρῦ LVα, τὸ δί. γρῦ b Suid., οὐδὲ τό δί. γρῦ p | Totum locum οὗτος — 3 ἀκούων hunc in modum transformavit b: δίων ὁ ἀλεξ. γέγονεν ἐπὶ φιλοσ. διαβ. λοιδορούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ὅν ψιόνιον ἐκάλουν καὶ ἀκούων κτλ. || 1 Ἀλεξ. — γένος et δὲ om. LVα | Post διαβόητος interpolatione ἦν add. α || 2 φιλοσοφίᾳ pb: σοφίᾳ LVα | ἔχων — ἐπικαλούμενον om. LVα; Διονύσιον om. p, servavit b || τόψιον ἐπικ. p, ὃν ψιόνιον ἐκάλουν b: num fuit Ὄψιον ἐπικ.? || 3 τῶν — αὐτοῦ om. LVα, item καίτοι — ὄχλου || 4 πολλοῦ παρακ. ὄχλου b: πολλοῦ ὄ. ἐπακολ. p | κατεσταλμένος Cr. (ἡσύχως εἶχεν Stob. flor. I p. 305 Mk.): κατεσταλμένον LVα p, om. b: κατεσταλμένον ⟨αὐτὸν κατὰ⟩ τὸ τῆς φ. π. τηρῶν Wyttenbach. (κατεστυμμένον Finckh) || 5 σοφίας LVα || 6 εἶπε Vpb: εἶπεν Lα | νεανίαν τὸ τοῦ δίωνος οὐδ' γρῦ V (τ. τ. δ. expuncta) | ὁ δὲ ἀθυμήσας — τὸ γρῦ om. b || 7 εἴρηται p: λέγεται LVα || καὶ — Ἀττικοῖς p, om. LVα | τὸ γρῦ ἐπὶ p: τὸ γρῦ καὶ ἐπὶ LVα || 8 γὰρ om. LVα | λέγουσι γρῦ p: γρῦ λέγ. LVα: γρὺ λέγομεν b | κατὰ τὴν οἰκίαν pb: κατ οἰκίαν (οικίαν L) LVα || 9 λεπτὰ σκευάρια pb: σκ. μικρὰ LVα | γρυτοπώλην p (scholl. Arist. Plut. 17), γρυτοπῶλον b: γρυπώλης LV α | τὸν τὰ σκ. πωλοῦντα pb: ὁ ταῦτα πωλῶν LVα

30 Lκη'κθ' V, α col. 155; b 910 | Enarrationem τὴν κωμ. — τινες ἔλεγον om. b, sed explicationem ἐπὶ τῶν κτλ. solus servavit || 11 εἰς τὸν βίον L, εἰς βίον α: εἰς τὸν διόνυσον V | γὰρ inseruit Cr. | τῶν γεννημάτων LV: τὸν γ. α || 12 τοὺς (τοῦ) γλεύκους

τινα] σκώπτειν· ⟨ὕστερον δὲ σκωπτικὰ⟩ | ποιήματά τινα | καὶ γράφειν, ⟨ἃ⟩ διὰ τὸ πρότερον ἐν ⟨κώμαις ᾄδεσθαι⟩ κωμῳδίαν καλεῖσθαι. ἤρχοντο δὲ καὶ συνεχέστερον εἰς τὰς κώμας τὰς Ἀττικὰς γύψῳ τὰς ὄψεις κεχρισμένοι καὶ ἔσκωπτον. *** τραγικὰ παρεισφέροντες, ⟨ἐπὶ τὸ⟩ αὐστηρότερον μετῆλθον *** ταῦτα οὖν καὶ ἐπεὶ τῷ Διονύσῳ πολέμιόν ἐστιν ὁ τράγος ἐπισκώπτοντές τινες ἔλεγον. *** *ἐπὶ τῶν τὰ ἀνοίκειά τισι προςφερόντων.*

31. Ἀτρέως ὄμματα: *οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά*· εἴρηται *ἀπὸ τῆς Ἀτρέως* παρανομίας, *ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.*

LV, corr. α | verba cancellis saepta haud scio an margini olim adiecta ab excerptore in sedem alienam transmigraverint. | πίνοντας Graux p. 237: πίνοντες LVα

1 ὕστερον δὲ σκωπτικὰ addidi exempli gratia, ποιήματά τ. huc transposui | ἃ add. Cr. || 2 εἰς κωμῳδίαν LVα: corr. suppl. Cr. || 3 τραγικὰ — 5 τινες ἔλεγον om. α || 3 Verba τραγικὰ (τρωικὰ primum legit Jungblutius in L idemque V exhibere mihi visus est) παρεισφέροντες in L numero κθ′ sunt insignita eademque in V novi lemmatis locum obtinent; cum prioribus coniuncta legisse videtur excerptor Bodleianus: cf. Anall. p. 11 adn. 1 || 4 ἐπὶ τὸ add. Cr. | ἐπεὶ Cr.: ἐπὶ LV || 5 ἐπισκώπτοντες L, σκώπτοντες V | ἐπὶ τῶν — προσφερόντων (b) om. LV || Subscriptum est in L κημὸς τὸ χάβωμα κ⟨αλεῖται⟩: cf. Phainus schol. Aristoph. equ. 1150.

Sequuntur proverbia Laurentiano II (L²) tradita, cf. praef. p. XXII. XXIV.

Fragm. 31 (cum 45) 32 33 (cum 46) excidisse videntur inter prov. 10 et 11, cf. p. XXIII

31 L²4 post L γ′ ς′ ζ′ εἰς ἄπληστον πίθον ἀντλεῖς, insequente loco 14 Lιγ′ λούσαιο τὸν πελίαν; p (Suid.) 134 (antecedit L ιζ′ ἀφ᾽ ἵππων κτλ. sequitur κβ′ ἄφωνος Ἵππαρχ.), b (d) 157 (antecedit Zenob. III 172 Mill., sequitur L κς′ ἄννας κρίβανος) || 7 οἱονεὶ — παρανομίας] τὰ ἀναιδῆ καὶ παράνομα διὰ τὴν πρὸς τὸν θυέστην παρανομίαν εἴρ. L² rell. om. || 8 ἐκ διαβολῆς et καὶ ἑψήσας om. b | 10 αἴσθησιν — παραθεῖναι p: | τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθείς, ὥστε αἴσθησιν αὐτῷ δοῦναι τοῦ μύσους b, fortasse rectius.

32. ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον· ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει: εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται κατ' ἀμφότερα· τό τε γὰρ ζῷον νωχελές ἐστι ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ * * * τὰ ὦτα κινεῖ, οἷον εἰ πρὸ τοῦ τινα λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν· ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀναισθησίας· πῶς γὰρ ἂν δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ, κἂν ὦτα μεγάλα ὥσπερ ὄνος ἔχῃ;

33. ὄνος λύρας ἀκούει.

* * *

34. εἴποις τὰ τρία τὰ παρὰ τῇ αὐλῇ: τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις ταύτης μετῆν τῆς παρρησίας, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλονται· μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο [ὅπου ἀπήγοντο], καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους ὑπηρέτας αὐλικοὺς ὠνόμαζον. ὡς ἐκ τούτου φανερὰν εἶναι τὴν λοιδορίαν.

---

32 L^{2}5 sine expl.; p 442 (Suid.) antecedente Lα'; b 749 anteced. Lζ' ὁ ἁπλ. πίθος, inseq. olim Lια' οἶκος φίλος, cf. d 630 || b haec sola servavit: πρὸς ἀναισθοῦντας, ἐπειδὴ τὸ ζῷον νωχελές, d: εἰς ἀναισθησίαν τινῶν | 2 κατ' ἀμφότερα p (Suid.): cf. adn. | νωχελές ἐστι ἐπὶ τὰ ἔ. Cr.: ἐστι om. p, ἐστι νωχελές (om. ἐπὶ τὰ ἔ.) Suid. || καὶ τὰ ὦτα — 4 ἀναισθησίας p: τότε τὰ ὦτα κινεῖν οἱονεὶ πρὸ τοῦ λαλῆσαί τινα πάνυ τοῦτο ἀκηκοέναι προσποιεῖσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἀναισθησίας Suidas || 4 πῶς — αὐτῷ p: πῶς γὰρ ἂν γένοιτό τινι πάντα ἐγνωκέναι καὶ πρὸ τοῦ λαληθῆναι αὐτῷ; Suid. | οἱονεὶ edd. p || 5 ὥσπερ ὄνος ἔχῃ p: ἔχῃ καθάπερ ὄνος Suid. (fortasse rectius)

33 L^{2}6; Vaticanus Krameri 314 (= *d): ὄνος λύρας ἀκούει κινῶν ὦτα. Cf. d VII 33, *d Mac. 538 (e lexico).

Fr. 34—36 inter provv. 12 et 13 inserenda: cf. p. XXIII.

34 L^{2}7 sine expl.; p 300 (ordine turbato), Suid.^{1} s. v. τὰ τρία τὰ παρὰ τῇ αὐλῇ; b 381 antecedentibus Lθ' ἐν παντὶ μύθῳ, Εἰρὰς κτλ., εὔνους ὁ σφάκτης (infra 45 47), Suid.^{2} s. vv. εἴποις et αὐλή || 7 τὰ παρὰ τ. αὐ. Suidas: παρὰ τ. αὐ. pb L^2 || 8 ταύτης μετῆν τῆς π., ὥστε Cr.: τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε p, μετῆν παρρησίας Suid.^{1}, παρρησία ἐξῆν Suid.^{2}, μετὰ παρρησίας ἐξῆν b || 9 λεγόμενον — ἐκαλεῖτο] καλούμενον — ἐλέγετο Suid.^{1} || 10 ὑπηρέτας b (Suid.^{2}, οἱ ὑπηρετικοὶ αὐλικοί Suid.^{1}): om. p || 11 φανερὰν — λοιδορίαν Cr.: φανερὰν τὴν παροιμίαν εἶναι p, φανεροῦντας τὴν λοιδορίαν b

35. γράψαις πρὸς τὴν Ἄρτεμιν· *** διὰ τὸ εἶναι κακωτικὸν εἴρηται.

36. σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει· [παροιμία] *ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη *** ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μέλλων τὶς ἀγωνίσασθαι χρησμὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς εἰλήφει, ὅτι νικήσει· ἐνστάντος δὲ τοῦ ἀγῶνος εἰςελθὼν εἰς τὸ θέατρον καὶ κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας εἱστήκει, ἕως τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἐνικήθη.*

* * *

† 37. Αἰσώπειον αἷμα· ἐπὶ τῶν δυσαποτρίπτοις ὀνείδεσιν ἐνεχομένων εἴρηται ὡς Ἀριστοτέλης.

---

35 L^2 8 | Lemma subobscurum, aut ad devotionem referendum (num fuit γραφείης?) aut ad historiolam qualem tradidit Isidorus Pelusius epist. IV 207 = Suidas s. v. διοπετές (cf. 34 extr. et quod sequitur in L^2 14 (supra 13) λούσαιο τὸν Πελίαν) || 1 τὸ ·ϛ̃· L^2, quod εἶναι recte interpretatus est Cohnius (cf. Anall. p. 36) | κακωτικόν (an κακωτικήν?) Cr., κακωτι' L^2

36 L^2 9; p 493, b 847 | Explicatio, quam omisit L^2, quamquam in codicibus volgatis coniuncta est cum Zenobianis (A I 36) inter ἐργάνη et ἕτεροι vocabula (v. 3) inculcatis, tamen propter sermonem Plutarcho vindicanda videtur: e. g. cum ultimis illis confero prov. 24 ἀγῶνος ἐνστάντος ... ἀχανὴς ἔστη. || 2 παροιμία — ἀργεῖν e recensione volgata repetivit Hesychius, παροιμία — ἐργάζεσθαι Suidas || 3 καθήμενον b | καὶ μάλιστα Suidas (Schottus)

37 L^2 10 (Zenob. A II 107 = b 877, d^2 277; conl. alphab. p. 376 = p 47 b 77, d 46 d^2 20). || 8 δυσαποτρίπτοις L^2 A *d Macar. 747: δυσαπονίπτοις ceteri | ἐνεχομένων L^2, d 46 Macar. 747: περιπεπτωκότων A d^2 277, συνεχομένων ceteri | εἴ., ὡς Ἀριστοτέλης Cr. Zenobii Athoi verbis ultimis ὡς μέμνηται καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Δελφῶν πολιτείᾳ conlatis: εἴρηται· ὡς ἄρης τὸ τ^λ_ε L^2, cf. praef. p. XXI | Explicatio atque ipsum fortasse lemma interpolata sunt, cf. praef. p. XXI. Quamquam nescio quid Plutarchei habent quae sequuntur in p (b): καὶ διὰ τοῦτο τὴν Πυθίαν φασὶν ἀνῃρηκέναι αὐτοῖς, ἱλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ Αἰσώπῳ μύσος (cf. prov. 9). οὕτω γὰρ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ Αἴσωπος, ὡς μυθεύεται (cf. prov. 28) αὐτὸν ἀναβιῶναι ὡς Τυνδάρεων καὶ Ἡρακλῆν καὶ Γλαῦκον (cf. Suid. s. v. ἀναβιῶναι): sed conlectioni alphabeticae vindicanda sunt (Anall. p. 106. 109).

† 38. ἀγαθῶν ἀγαθὰ καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες· * * * ὡς δεινότερα Δεινίου καὶ κυνώτερα Κύντωνος· ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ⟨κακῶν⟩.

† 39. ἄλις δρυός.

† 40. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.

Prov. 38—40 gravi suspicioni obnoxia, cf. p. XXIII.

38 L² 11 (Vaticanus Krameri not. d 10, *d Macarii 5 228 et Suidae s. ἔσχατα ἐσχάτων κακά κτλ.) || 1 ἀγαθῶν — ἀγαθίδες *d Macarii: ἀγαθῶν αγα^θ καὶ ἀγα^θ ἀγάθιδες L²: excidit Macarii ἐπὶ τῶν σφόδρα εὐδαιμονούντων | Δεινίου *d Macarii: δεινοῦ L² | 2 κυνώτερα L²: κύντερα *d Suidae. Subest fortasse κυντερώτερα comicorum (Phot. p. 359 N.) | ἐπὶ τῶν ἄκρως κακῶν Suid.: unde κακῶν repetivi.

39 40. L² 12. 13; Zenob. A I 16. 17 = p 140. 141, cf. praef. p. XXII sq.

II.

*41. *βουλήσεταί τις μᾶλλον ἢ δυνήσεται·* ἐπὶ τῶν προαιρουμένων μὲν ἀδικῆσαι, οὐ δυναμένων δέ. ὅλον κεῖται ἐν τῷ *** *μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.*

42. *Βουμίλκου νῆες·* ἐπὶ τῶν παραλογιζομένων. φασὶ γὰρ ⟨ὅτι⟩ Κυρηναίας οὔσας τὰς ναῦς προςεποιεῖτο ἰδίας ἔχειν.

* * *

*43. *Ἡλιάδων δάκρυα·* ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐχόντων χρήματα· παρόσον τὰς Ἡλιάδας ⟨εἰς⟩ αἰγείρους ⟨ἀποδενδρωθείσας⟩ Φαέθοντα θρηνούσας τὸν ἀδελφὸν στάζειν δάκρυα τὸν ἤλεκτρον οἱ Ἕλληνες ἐμυθεύσαντο· Ἡλίου δὲ τέκνα Φαέθων καὶ αἱ Αἴγειροι.

II. Secundo loco sequuntur fragmenta solis codicibus volgatis servata, quae coniectura magis minusve (*) certa Plutarcho vindicavimus (cf. p. XII sq.).

41. b 243 antec. Zen. M. III 115, insequ. Plut. fr. 42 Βουμίλκου νῆες, Lβ'V Βάβυος χορός; cf. *d Mac. 183, Coislin 53. | Fr. 41. 42. post prov. 1 videntur inserenda || 1 δυνήσεται Mac. Coisl.: μιμήσεται b || τῶν προαιρ. — 2 δυναμένων δέ Mac. (Coisl.), om. b || lacunam indicavit Cr.

42 b 244 v, antec. Zen. III 115, Plut. *41, insequente Plut. Lβ'V Βάβυος χορός. || 4 Βουμίλκου Cr.: βουμύκου b (quod nomen vereor ut vere sit Graecum), βουνόμου v | παραλογιζομένων b: παροργιζομένων v (παροριζομένων Schott.) | ὅτι inseruit Cr. | Κυρηναίας corr. Cr.: κυρηναίους b v (quod vix recte servandum esse censuit Benseler, nom. Gr. lexic. I p. 745)

43 *d in prov. Coisl. 246, Macar. 345 paullo post insequente (250 et 348) Lιδ' ἧλιξ ἥλικα τέρπει (= b 486). | Excidit fortasse post prov. 8 (cf. Od. κ 509, Verg. Aen. VI 658). De explicatione dubito. || 6 τὰς — 8 ἐμυθεύσαντο Coisl.: αἱ τοῦ Φαέθοντος ἀδελφαὶ ἀποδενδρωθεῖσαι καὶ δακρύουσαι ἀπέσταζον τὸ ἤλεκτρον Mac. | 7 εἰς inseruit Leutschius | ἀποδενδρωθείσας ex Macario repetivit Cr.: μεταβεβλημένας Leutschius

44. *βάλλειν μήλοις*: ἐπὶ τῶν τυχόντων ὧν ἐρῶσι. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων παρ' Ἱππομένους ἐπὶ Ἀταλάντην μήλων. προὔκειτο μὲν γὰρ τῷ νικῶντι δρόμῳ τὴν Ἀταλάντην ἔπαθλον ὁ ταύτης γάμος. Ὁ γοῦν Ἱππομένης εἰς ἅμιλλαν καταστὰς χρυσᾶ μῆλα πρότερον παρὰ τῆς Ἀφροδίτης λαβὼν καὶ ταῦτα ῥίπτων αὐτῆς περιγέγονεν ἀσχολουμένης περὶ τὴν τῶν μήλων συλλογήν.

* * *

45. *Εἰρὰς καὶ Χάρμιον*: τούτων ἡ μὲν τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης, ἡ δὲ τῶν ὀνύχων· παρέμειναν δ' αὐτῇ καὶ μέχρι θανάτου καὶ ἀποθανοῦσαι πολυτελοῦς ταφῆς ἠξιώθησαν καὶ τιμῆς ἔτυχον. Κλεοπάτραν γὰρ Καῖσαρ ὁ Αὔγουστος Ἀντώνιον χειρωσάμενος * ἐβουλήθη ** τὸ βασιλικὸν αὐτῆς περιελεῖν διάδημα καὶ ἐν θριάμβῳ ἀγαγεῖν ἐπὶ μέσου τῆς πόλεως. ἡ δὲ Κλεοπάτρα αἱρουμένη μᾶλλον ἐντίμως ἀποθανεῖν ἢ ἐν ἰδιωτικῇ τάξει ἐπὶ θεάτρου ἀτιμασθῆναι, ἀνελεῖν ἑαυτὴν ἐμέλλησεν.

---

44 b 246 v (antecedente Lβ' τοῦ Βάβυος χεῖρον), d 263 | Olim aut prov. 2 excepisse aut quod veri similius prov. 9 ἐν παντὶ μύθῳ κτλ. antecessise videtur. || 1 ἐπὶ — ἐρῶσι (ἐροῦσι b) bv: ἐπὶ τῶν τυχεῖν ὧν ἐρῶσι βουλομένων d (vgl. d[2] 227) | παρῆκται b: παρήχθη d || 2 παρ' Ἱππομένους om. d | μὲν om. d | τῷ νικῶντι — 3 γάμος d: ἔπαθλον τῷ νικ. τὴν Ἀταλάντην δρόμῳ ὁ τ. γάμος b (hiatu laborans). || 3 εἰς ἅμ. γοῦν ὁ Ἱππ. κατ. b || 4 Post καταστὰς d addit βουλόμενος αὐτὴν νικῆσαι | πρότερον — ταῦτα om. d | ῥίπτων — 5 συλλογήν b: ἔρριψεν· καὶ περὶ τὴν τούτων συλλογὴν ἐκείνης ἀσχολουμένης οὗτος ταύτην ὑπερέβαλε d

45 p 424 (antecedit Lς' μερὶς οὐ πνίγει, sequitur Lι' 425 ordine turbato), b 379 (antecedit Lθ' ἐν παντὶ μύθῳ κτλ., sequitur εὔνους ὁ σφάκτης, infra 46) | Inserendum est aut post prov. 13 λούσαιο τὸν Πελίαν (cf. adn.), aut cum fr. 31 46 post prov. 10 || 6 Εἰρὰς b (Plut. Anton. 60. 85): ναήρα (parox. teste Cohnio) p | Χάρμιον Plut. l. s. s.: χαρίμη b, χαρμιόνη p, λεγόμεναι Νάειηα καὶ Καρμιόνη· ἡ μὲν Galen. XIV 235 K. | ἐπεμελεῖτο b || 7 παρέμειναν p: παρέμενον b | δὲ αὐτῇ μέχρι θ. b | καὶ ἀποθανοῦσαι — ταφῆς om. b | 8 ἠξιώθησαν — ἔτυχον p: ἠξιώθησαν τούτου γοῦν χάριν πολλῆς τιμῆς b | κλεοπάτραν γὰρ — p. 22, 3 ὑπ' αὐτῆς ἀνῃρέθη om. b || 8 Καῖσαρ ὁ Αὔγουστος Ἀντώνιον (lacuna indicata) Cr. conl. Galen. p. 235, 9 sq., καῖσαρ ὁ Αὔγουστος volg.: ὁ ἀντώνιος p, sed in margine (manu recentiore) μᾶλλον δὲ καῖσαρ ὁ αὔγουστος || 9 ἐν θριάμβῳ Cr. (ex Galeno): θρίαμβον p (α), εἰς θρ. Leutschius || 11 ἐμέλλησεν Gaisfordus: ἐμέλησεν p ||

ἀπόπειραν δὲ τῆς σκέψεως ποιουμένη ἐπέτρεψεν Εἰράδι καὶ Χαρμίῳ ἐχίδνας παρ' ἑκατέρῳ τῶν μαζῶν ἐπιθέσθαι· αἱ δὲ τοῦτο ποιήσασαι ἀνῃρέθησαν. εἶθ' οὕτως καὶ Κλεοπάτρα βασιλικῶς ἑαυτὴν περιστείλασα ἔχιδναν ἐπέθηκε τῷ μαζῷ καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀνῃρέθη. ἀνδριάντες οὖν χάλκεοι πρὸ τοῦ μνήματος τῆς Κλεοπάτρας, ὃ καλεῖται Μαυσώλειον, Εἰράδι καὶ Χαρμίῳ ἀνετέθησαν διὰ τὸ καὶ μέχρι θανάτου αὐτῇ παραμεῖναι. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μέχρι θανάτου τοῖς εὐεργέταις συγκινδυνευόντων.

46. *Εὔνους ὁ σφάκτης: αὕτη ἡ παροιμία προηνέχθη ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐδήλωσεν· ἀποκτείνας γὰρ τὴν μητέρα περίδειπνον ἐποίησεν. ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς Σελήνην φονεύσας τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί. ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος· τὴν γὰρ μητέρα Βερσενίκην καθείρξας ἐν μεγάροις καὶ παραδοὺς Σωσιβίῳ φυλάσσειν, ἡνίκα ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν κόλασιν ἔπιε θανάσιμον βοτάνην καὶ τὸ φάρμακον πιοῦσα ἀπέθανε, διὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς τῶν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνῆμα οἰκοδομήσας, ὃ νῦν Σῆμα καλεῖται, πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο, καὶ Ἀλέξανδρον τὸν*

---

1 σκέψεως Leutschius: σκήψεως p; προπειρασαμένη Galen. || Εἰρ. καὶ Χαρμίῳ Cr.: ναήρᾳ καὶ χαρμιόνῃ p || 3 ὑπ' αὐτῆς Leutsch.: ὑπ' αὐτῷ p || 4 ἀνδριάντες οὖν — 5 ἀνετέθησαν p: ἀνδρίαντες γὰρ αὐτῶν χάλκεοι εἰς τὸ μαυσώλιον ἀνετέθησαν b | μνήματος Cr. (cf. 46): βήματος p, σήματος (vel μν.) Valckenaer. | Μαυσώλειον Leutschius: μαυσώλιον p b || 5 Εἰράδι — 6 συγκινδυνευόντων om. b | Εἰρ. καὶ Χ. Cr.: ναήρᾳ καὶ χαρμιόνῃ p | Ceterum nomina propria iterata diasceuastae tribuenda videntur: rectius Galenus || In fine postquam regii Cleopatrae ornatus mentionem fecit haec addit Galenus: ὥσπερ καὶ ὁ τραγικὸς ποιητὴς ἡμῖν λέγει τὴν Πολυξένην, ὅτι καὶ αὕτη ἀποθνήσκουσα 'ὅμως πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχημόνως πεσεῖν |' (Eurip. Hec. 569). Quae haud scio an Plutarcho sint vindicanda: certe Neoptolemus Polyxenam mactans εὔνους est σφάκτης (46).

46 p 294, b 380 (Suid.) antecedentibus Lθ' et Εἰρὰς κ. Χάρμιον (45), insequente εἴποις τὰ τρία (34). Coniungendum cum 45 || 7 αὕτη — 8 ἐποίησεν p: τοῦτο κυρίως δύναται λέγεσθαι ἐπ ὀρέστου τὴν μητέρα κτείναντος b (Suid.) || 8 ὁμοίως — 10 μητρὶ p: καὶ ἐπὶ ἀτιγόνου τοῦ β., ὃς σεμέλην φ. — μητρί b (Suid.) ceteris omissis. || 9 Σελήνην Cr. (Anall. p. 64[2]): σεμέλην p b || 11 βερσενίκην (infra βερσενίκης) p (errat Gaisfordus), α col. 89 || 13 ἀπ' αὐτῆς Cr.: ἀπ' αὐτῶν p

Μακεδόνα. καὶ ἐπὶ τῶν Αἰγιαλῶν δὲ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσαντο, ὃ ἐκάλουν Βερσενίκης σωζούσης.

*47. *ὤδινεν ὄρος, εἶτα μῦν ἀπέτεκεν:* *** *ὅταν ἐλπίσας τις μεγάλα μικροῖς ἐντύχῃ.*

* * *

48. *Κασιωτικὸν ἅμμα: ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐν Πηλουσίῳ Κασιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἅμματα ἔπλεκον δύσλυτα δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες.*

49. *Κάθαμμα λύεις:* * * *παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. λόγιον γὰρ τοῖς Φρυξὶν ἐκπεπτώκει, τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἁμάξης εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμόν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσεν.*

* * *

---

47 d 775 (Greg. Apost.) | Excidit ante prov. 11 una cum fragm. 32 33 | Eadem proverbii forma utitur Plutarchus Agesil. 36 (Aegyptii Agesilao: τοῦτο ἦν τὸ μυθολογούμενον· ὠδίνειν ὄρος εἶτα μῦν ἀποτεκεῖν): sed fuit haud dubie sotadeus ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν, qui et Alexandrinae artis est, et Tacho Aegyptiorum regi tribuitur a Lycea Naucratita Athen. XIV p. 616 D = FHG. IV p. 491.

48 b 527, d 444 insequente Lιδ' καθ' αὑτοῦ Βελλεροφόντης (Suid. s. ἅμματα) | Excidisse videtur inter prov. 15 et 16 || 5 Κασιωτικὸν Gaisford: κασσιωτικόν b d | ἀπὸ — Κασιωτῶν om. d || 6 οἱ φυσικῇ τέχνῃ — συνάπτοντες Suidas (δύσλυτα ex d repetitum): τέχνην ἀμμάτων ἐπιτεχναζομένων b; οὗτοι γὰρ ἅμματά τινα δύσλυτα ἐπιτεχνάζονται d.

49 p 346, b 530 (d 447, Suid. Hes., plenius Schol. Eur. Hippol. 667) antecedente Lιη' Κόττας Μάξιμος; sed propter sensum similem una cum fr. 36 post prov. 15 inserendum videtur (nisi ad Macedonica illa pertinet 3 sq.) || παροιμία p, om. b d Suid. | Post ἐπιχειρούντων add. ἀπὸ τῆς ἁμάξης Μίδου d Schol. Suid. || 9 τοῖς Φρ. ἐκπεπτώκει Suid.: τοῖς Φρ. ἐπεπτώκει p, ἐπ. Φρ. b | τῆς κομισάσης b Suid.: περὶ τῆς κομ. p || 10 ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσε p Suid.: ἔλυσε δὲ τοῦτον ἀλέξανδρος b

50. *τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον:* *** *ὁ δὲ Πάσης οὗτος μαλακὸς ἦν τὴν φύσιν, πάντας δὲ ἀνθρώπους ἐν μαγείᾳ διενήνοχεν, ὥστε ἐκ τῶν ἐπαοιδῶν αὐτοῦ καὶ δεῖπνα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι καὶ διακονουμένους τινάς, καὶ πάλιν ἀφανῆ πάντα γίνεσθαι. εἶχε δὲ καὶ ἡμιωβόλιον ἐκ μιᾶς* ** *αὐτῷ πεποιημένον, ὁ διαδιδόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῖς πιπράσκουσι παρ' ὧν ἤθελεν ὠνεῖσθαι, εἰ ἐβούλετο, πάλιν παρ' αὐτῷ ηὑρίσκετο. καὶ Ἀπίων δὲ ὁ γραμματικὸς μνημονεύει αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ μάγου.*

* * *

51. *Βυζίνη παρρησία: ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαρρησιασμένων. ἀπὸ Βυζίνου τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ παρρησίας ἀεὶ διαλεγομένου.*

---

50 Suid. s. v. Πάσης; b 906, d 740 anteced. Lη' τὰς εν ἄδου τρ. inseq. κ' τὸ βασιλ. βοίδιον | Inserendum inter prov. 19 et 20, cf. adn. | Post lemma explicatio intercidisse videtur. || 1 ὁ δὲ Π. — 2 διενήνοχεν Suidas: οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ καὶ μαγείᾳ διεβεβόητο b, μαλακὸς ἦν ὁ Πάσης, ἐπὶ μαγείᾳ διενηνοχώς d || 2 ὥστε — 3 πάντα γίνεσθαι om. d | 2 ὥστε Suid.: ὥστε καὶ b | αὐτοῦ Suid.: αὐτῶν b || 3 ἀφανῆ — γίνεσθαι Suid.: ἀφανεῖς γινομένους b || 4 εἶχε — ηὑρίσκετο] τὸ γὰρ ἡμιώβολον διδοὺς, παρ' ἑαυτῷ πάλιν εὕρισκε d | ἐκ μιᾶς αὐτῷ et ὁ διαδιδόμενον Suidas servavit, om. b | ἐκ μνᾶς Suid. ed. Bas., α col. 142, ἐκ μαγείας Portus || 5 πιπράσκουσι Suid.: πιπράσκουσιν b | παρ' ὧν ἤθελεν — ηὑρίσκετο Suid.: ὠνούμενος γοῦν δι' αὐτοῦ ὅπερ ἠβούλετο, πάλιν ἑαυτῷ τοῦτ' ἀνελάμβανεν b, ubi antiquiorem Suidae esse scripturam etiam d testatur.

51 p 163, b 210 antecedente Lκγ' Βόκχορις | Fortasse post prov. 27, quod eiusdem fere est farinae, inserendum est; quamquam ipso sensu pertinet ad prov. 24 ei contrarium. || 7 βυζήνη b | 8 μετὰ παρρ. ἀεὶ διαλ. p: ἀεὶ μ. π. διαλ. b

COROLLARIVM

1. Suid. s. v. βλᾶκα (unde pendet fons Aldinae col. 54 et Apostolii IV 99 βλακὸς ἀχρηστότερος) ... καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακεννόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς. Cf. Etym. M. 199, 6 (= Seleucus?).

Cf. prov. 5 δανάκη.

*2. Etym. Flor. p. 284 M. ⟨τὰ⟩ Τρία. οὕτω καλεῖται ἐν Ἀλεξανδρίᾳ τὰ τρία (Miller 'τὰ Τρία': corrigo τὰ τρία ἱερὰ vel τὰ ἱερὰ), ἃ καὶ πρώτιστα τῆς πόλεώς εἰσιν· ὧν τὸ μέν ἐστιν Ἀφροδίτης, τὸ δὲ Ἡφαίστου, τρίτον δὲ Βουβάστεως (cod. Βουνάστεως). Quod conlata glossa ἐννέα (ib. p. 113) Seleuco vindicaveris.

Cf. prov. 8 τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας, (34 εἴποις τὰ τρία κτλ.).

3. Athen. XII p. 540 E (post prov. γλυκὺς ἄγκων, Σαμίων ἄνθη, Σαμιακὴ λαύρα [Zenob. III, 92 (61) p. 330 Gott.] explicata) ... καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κλέαρχος· οἶδα δὲ κἀγὼ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινὰ καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο.

4. Strabo XVII p. 800 ... ἀρχή τις κανωβισμοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ λαμυρίας.

5. Julian. ep. 1 p. 481 Hertl. ὅπως ἂν εἰδείης ποτὲ τρυφῆς Αἰγυπτίας ὑπερορᾶν, Procop. ep. 116 p. 578 Hch. τρυφὴν Αἰγυπτίαν μαθών.

Similia prov. 22 τὸ βασιλικὸν βοΐδιον (38 ἀγαθῶν ἀγαθῖδες).

*6. Fons Apostolii III 40 et Aldinae col. 40 (= Suidas). Ἀπίδων πανδαισία· ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν. Ἄπιδες (ἀπίδες a) δὲ θεοὶ ἦσαν Αἰγύπτιοι ... οἷς γεννωμένοις (γενομ. a) ... ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σεληνίδος ἑορτὴν ἦγον μεγάλην καὶ ἱερεῖς τινες παρὰ τὸν τεχθέντα βοῦν (β. om. a) ἱερῶντο (ἱερευτὸν a: num ἱεράτευον?) παρατιθέντες πανδαισίαν ὡς εὐωχοῦντες αὐτούς. Cf. prov. 22.

7. Vita Euripidis I v. 51 Dd. ἐτελεύτησε δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κώμη ἐστὶ καλουμένη Θρᾳκῶν διὰ τό ποτε κατῳκηκέναι ἐνταῦθα Θρᾷκας. ἐν ταύτῃ ποτὲ τοῦ Ἀρχελάου Μολοττικὴ κύων ἦλθεν ἀποπλανηθεῖσα. ταύτην δὲ Θρᾷκες, ὡς ἔθος, θύσαντες ἔφαγον. καὶ δὴ ὁ Ἀρχέλαος ἐζημίωσεν αὐτοὺς ταλάντῳ. ἐπεὶ οὖν οὐκ εἶχον, Εὐριπίδου ἐδεήθησαν ἀπολύσεως τυχεῖν δεηθέντος τοῦ βασιλέως. χρόνῳ δὲ ὕστερον Εὐριπίδου ἐν ἄλσει τινὶ πρὸ τῆς πόλεως ἠρεμοῦντος, Ἀρχελάου δὲ ἐπὶ κυνηγέσιον ἐξελθόντος τῶν σκυλάκων ἀπολυθέντων ὑπὸ τῶν κυνηγῶν καὶ περιτυχόντων Εὐριπίδῃ, διεσπαράχθη καταβρωθεὶς ὁ ποιητής. ἦσαν δὲ ἔκγονοι οἱ σκύλακες τῆς ὑπὸ Θρᾳκῶν ἀναιρεθείσης κυνός, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐστὶ παρὰ τοῖς Μακεδόσι 'κυνὸς δίκη' Cf. Gell. XV 20 'sepulchrum autem eius . . . Macedones eo dignati sunt honore, ut in gloriae quoque loco praedicarent οὔποτε σὸν μνῆμ', Εὐριπίδη, ὤλετο ποῦ' (ionici?). Eadem fere prov. 26 Προμέρου κύνες (cf. Plut. de soll. anim. 13, Sueton. p. 254 Reiff.).

*8. d 431 ἵππος με φέρει, βασιλεύς με τρέφει: Κορραῖόν φασιν ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον ἱππέα, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσεσθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. Theocritum aliquem (id. 14) audimus. Cf. Hor. ep. I 17, 20 cum scholl.

9. Suid. s. v. Φίλων Ἰουδαῖος, τεχθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ... ἐπλούτησέ τε λόγον παρόμοιον Πλάτωνι, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν παρ' Ἕλλησι τοῦτο χωρῆσαι 'ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ Φίλων πλατωνίζει.' Cf. prov. 29 τὸ τοῦ Δίωνος γρῦ.

10. Suid. s. v. τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν [σκώμματα] ... ὅτι οἱ Ἀλεξανδρεῖς τὸ παλαιὸν καθαρμὸν ἐποιοῦντο ψυχῶν. ἐν γὰρ ταῖς ὡρισμέναις ἡμέραις ἐφ' ἁμαξῶν φερομένους ἀνθρώπους αὐτὸ τοῦτο προστεταγμένους ἐπιπαριέναι τὴν πόλιν ἅπασαν καὶ στάντας ὅπου ἂν ἐθέλωσι καὶ οἴκῳ παραστάντας ὅπου δὴ βουληθῶσιν ᾄδειν τῷ ὄντι τὰ ἐξ ἁμάξης, οὐ τὰ ψευδῆ λοιδοροῦντας, ἀλλὰ τἀληθῆ ὀνειδίζοντας. ἐπιμελὲς γὰρ εἶναι σφίσιν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ὀνείδη τῶν πολιτῶν, καὶ ταῦτα ἀδεκάστως προφέρειν μετὰ ἀληθείας, ὥστε διὰ τοῦτο πάντας ἀποδιδράσκειν τὴν πονηρίαν. Ecclesiastico cuidam auctori tribuit Bernhardyus: ego Aelianum (coll. Suid. s. v. Ἰαχήν = fr. 115 Dbn.) audire mihi videor. Cf. prov. 30 τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

11. p 237 δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι: ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. Est Aeschyli versus scholl. Aristoph. Nubb. 1124 = fr. 312 Ddf. 363 N. Cf. fr. 48 Κασιωτικὸν ἅμμα.

12. αἰγυπτιάζειν idem quod κακοτροπεύεσθαι vel πονηρεύεσθαι: Steph. Byz. s. v. Αἴγυπτος, Suet. p. 425 Mill., Hesych. Suid.

13. δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί Theocr. XV 48 (παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς schol.).

14. τὰ Αἰγυπτίων κακὰ τῶν ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀλεξάνδρου (Suid. s. v. λῆξις = Ael. fr. 392 Hch.).

Similia de Aegyptiis tradidit Achilles Tatius Alexandrinus IV 14 vol. I p. 124 Hch.

*15. Staphylus Naucratita (cf. Anall. p. 85) apud Zenobium III 34 (29) ἀχθοφόρος Αἰγύπτιος (μιχθοφορῶν codd., corr. suppl. Duebner — an μοχθοφόρος? v. Anall. p. 56). Cf. Aristoph. Avv. 1133 cum scholl. = Suidas s. v. αἰγυπτιάζειν, Rann. 1406 cum schol. = Suidas s. v. ἀχθοφόρον, ἄραιτο.

16. Synes. epist. 34 p. 703 Hch. τοῦτο (τὸ φρούριον) ... εὐδοκίμει δικαίως καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας. Cf. Aelian. nat. an. VI 43 σύριγγας μὲν Αἰγυπτίας ᾄδουσιν οἱ συγγραφεῖς κτλ.; ib. XVI, 15 περιόδους τινὰς καὶ ὡς εἰπεῖν σύριγγας Αἰγυπτίας.

*17. 18. βάτραχος Αἰγύπτιος et κύων Αἰγύπτιος popularia ni fallor prudentiae exempla sunt: cf. Aelian. var. hist. I 3 sq., Sueton. ed. Reiff. p. 257 (Phaedrus I 25); Xenoph. Ephes. IV 6 vol. I p. 378 Hch.

*19. 20. Crocodili lacrimae antiquitus in proverbio fuisse videntur: cf. Aelian. nat. an. XII 15 et quos citat Leutschius ad Apostolium 917 κροκοδείλου δάκρυα: ἐπὶ τῶν ἐθελόντων τινὸς θάνατον, κλαιόντων δ' ὅμως ἐπιτηδευτῶς. Quamquam hic locus (unde per Erasmi chiliades in nostram consuetudinem pervenit proverbium) Byzantinae est fabricae. Nec melioris fidei Apost. XVII 24 τροχίλος θεραπεύει κροκόδειλον: ἐπὶ τῶν φόβῳ τοῖς κρείττοσι δουλευόντων κτλ., cf. Herod. II 68, Aelian. nat. an. III 11 VIII 26 XII 15 (Grimm. 'Reineke Fuchs' p. CCLXXXI): ad quod exemplar celeberrima fabula λύκου καὶ ἐρῳδιοῦ est ficta (Phaedr. I 8, Babr. 94) cum proverbio ἐκ λύκου στόματος b 404 p 248 (= coul. alphab.).

21. Laert. Diog. VII 1 καὶ Ἀπολλώνιος δέ φησιν ὁ Τύριος, ὅτι (Zeno Citiensis) ἰσχνὸς ἦν, ὑπομήκης, μελάγχρους· ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα (exscr. Suidas s. v.), καθά φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν.

22. Sueton. Vespas. 19 'Alexandrini Cybiosacten [κυβιοσάκτην, i. e. salsa-

mentarium, cf. ad Herenn. IV 54, 67, Suet. p. 44. 389 Reiff.] eum vocare perseveraverunt cognomine unius e regibus suis turpissimarum sordium'. Cf. Strabo XVII p. 796.

Similia multa tradita sunt iocularia regum poetarum philologorum cognomina Alexandrinorum dicacitate (cf. Herodian. IV 9, 4) inventa. Cf. Grasberger, 'Stichnamen' p. 8 32. 39 57, Sievers 'Libanios' p. 236.

INDEX PROVERBIORVM

I. Plutarchi

II. Corollarii

INDEX NOMINVM

I. Plutarchi

II. Corollarii

Tenuis hic libellus ne nimia quasi saburra gravaretur, adnotatiunculas meas, ad quas interdum te delegavi, annalibus philologis inseri satius esse arbitratus sum.

Addenda et corrigenda.

Libellum programmatis Tubingensis vice fungentem cum paucis hebdomadibus ad diem praestitutam typis describi necesse esset, variis negotiis distentum non solum leves quidam errores et typothetarum et mei me fugerunt, sed ne ea quidem, quae de dubiis nonnullis locis codicis Vindobonensis (quo nullum novi impeditiorem ad legendum) S. Mekler perbenigne mihi perscripsit, in ordinem omnia recipere licuit. Quae quamquam ad verba Plutarchi constituenda nullam fere vim habent, tamen, ne quid desideraretur aut offensionem haberet, additamento exemplaribus seorsum expressis adiecto emendanda ea atque supplenda esse putavi.

P. 3 v. 6 not.: b 245 lemma haec excipiunt: ἐπὶ τῶν ἀφυέστερον τῇ μουσικῇ χρωμένων. Μαιάνδρῳ γὰρ κτλ. Quae explicatio cum diversa sit a Zenobiana (III 30 [26]) Plutarcheis in b adhaerente, cognata vocibus Plutarchi ὡς — χρᾶται (p. 4, 5), hoc loco (post ὅθεν) addenda videtur.
— v. 7: ἀτακτοτέρου V teste Meklero.
P. 4 v. 7 not. post 'ἀνεγράφη p' excidit προσαγορεύεται.
P. 5 v. 1: ὑπόβαθρα V (?) teste Meklero.
— v. 5: τοῦ om. p.
— v. 10 not. corr. παρεσκεύασαν.
P. 6 v. 1: περὶ αὐτῶν in V legit Mekler
— v. 10: ἑκάτοις in V legere sibi visus est Mekler, vix recte.
P. 7 not. prov. 10 corr. (b 680 d Suid.), uncino transposito.
P. 8 v. 4 not. corr. Συρρακούσιοι.
P. 9 v. 3: θησέται (?) V teste Meklero.
— v. 4: ἀνοθετοῦσιν in V legit Mekler.
P. 13 v. 1 not.: uncino ante b 907 transposito verba 'νέου — d' et not. v. 3 'τρέφεσθαι — Suid.' delenda.
P. 15 v. 2 not. b λοιδορούμενος δὲ del. δὲ; post Διονυσίου add. τοῦ πλαιστοῦ.
— v. 9 not. corr. γρυπῶλον b.
P. 16 not. prov. 31 corr. (b 157), del. d.
P. 17 v. 1 not. corr. ἀναισθητοῦντας.
— v. 9 not. adde καλούμενον ἐκαλεῖτο b.
P. 18 not. prov. 36 scr. (b 847).
P. 20 v. 1 not. ante τῶν προχειρ. excidit ἐπὶ.
P. 21 v. 2 (cum not.) corr. προὔκειτο.
P. 22, 9 not. b corr. ὃς τὴν σεμέλην.
P. 24, 1 not. d corr. οὗτος μαλακὸς ἦν.

Rectis typis describendum erat καὶ p. 19, 1 atque τὰ prius p. 17, 7, obliquis τὰ posterius ibid.